A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (öt bíróval eljáró nyolcadik tanács)

2026. július 15.*

„Közös kül- és biztonságpolitika – Az Ukrajna területi integritását, szuverenitását és függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatti korlátozó intézkedések – A pénzeszközök befagyasztása – A tagállamok területére való belépésre vonatkozó korlátozás – Azon személyek, szervezetek és szervek jegyzéke, akikre, illetve amelyekre a pénzeszközök befagyasztása és a tagállamok területére való belépési korlátozások vonatkoznak – A felperes nevének a jegyzékbe való felvétele és azon való további szerepeltetése – A 2014/145/KKBP határozat 2. cikke (1) bekezdése h) pontjának i. alpontja – A korlátozó intézkedések »kijátszásával szembeni tilalom megsértését elősegítő személy« fogalma – Bűncselekménynek minősíthető magatartáson alapuló kritérium – A 269/2014/EU rendelet területi hatálya – Jogbiztonság – Arányosság – Mérlegelési hiba”

A T-492/24. sz. ügyben,

Dimitry Aleksandrovich Beloglazov (lakóhelye: Minszk [Belarusz], képviselik: E. Épron, A. Genko, C. Gimbert és M. Dechamps ügyvédek)

felperes

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: D. Laurent és S. Lejeune, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Belga Királyság** (képviselik: C. Pochet, M. Van Regemorter és L. Jans, meghatalmazotti minőségben),

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. de Elera-San Miguel Hurtado és L. Puccio, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

A TÖRVÉNYSZÉK (öt bíróval eljáró nyolcadik tanács),

tagjai: I. Gâlea elnök (előadó), M. J. Costeira, Tóth T., B. Ricziová és L. Spangsberg Grønfeldt bírák,

hivatalvezető: L. Ramette tanácsos,

* Az eljárás nyelve: francia.

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára, különösen:

– a Törvényszék Hivatalához 2024. szeptember 20-án benyújtott keresetlevélre,

– a Törvényszék Hivatalához 2024. október 31-én, valamint 2025. május 26-án és november 17-én benyújtott kiigazítási beadványokra,

– a felperesnek a Törvényszék Hivatalához 2025. július 23-án benyújtott, az iratanyagban szereplő bizonyos adatoknak a nyilvánosság számára hozzáférhető dokumentumokból való kihagyása iránti kérelmére,

tekintettel a 2026. február 10-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes, Dimitry Aleksandrovich Beloglazov a következő jogi aktusok megsemmisítését kéri annyiban, amennyiben azok felveszik vagy fenntartják a nevét az Ukrajna területi integritását, szuverenitását és függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatti korlátozó intézkedésekről szóló, 2014. március 17-i 2014/145/KKBP tanácsi határozat (HL 2014. L 78., 16. o.; helyesbítés: HL 2014. L 263., 35. o.) mellékletében és az Ukrajna területi integritását, szuverenitását és függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatti korlátozó intézkedésekről szóló, 2014. március 17-i 269/2014/EU tanácsi rendelet (HL 2014. L 78., 6. o.; helyesbítés: HL 2014. L 142., 104. o.) I. mellékletében (a továbbiakban: vitatott jegyzékek) szereplő személyek és szervezetek jegyzékén:

– először is a 2014/145 határozat módosításáról szóló, 2024. június 28-i (KKBP) 2024/1843 tanácsi határozat (HL L 2024/1843) és a 269/2014 rendelet végrehajtásáról szóló, 2024. június 28-i (EU) 2024/1842 tanácsi végrehajtási rendelet (HL L, 2024/1842) (a továbbiakban együttesen: 2024. júniusi jogi aktusok);

– másodszor, a 2014/145 határozat módosításáról szóló, 2024. szeptember 12-i (KKBP) 2024/2456 tanácsi határozat (HL L, 2024/2456) és a 269/2014 rendelet végrehajtásáról szóló, 2024. szeptember 12-i (EU) 2024/2455 tanácsi végrehajtási rendelet (HL L, 2024/2455) (a továbbiakban együttesen: 2024. szeptemberi jogi aktusok);

– harmadszor, a 2014/145 határozat módosításáról szóló, 2025. március 14-i (KKBP) 2025/528 tanácsi határozat (HL L, 2025/528), valamint a 269/2014 rendelet végrehajtásáról szóló, 2025. március 14-i (EU) 2025/527 tanácsi végrehajtási rendelet (HL L, 2025/527) (a továbbiakban együttesen: 2025. márciusi jogi aktusok), és

– negyedszer, a 2014/145 határozat módosításáról szóló, 2025. szeptember 12-i (KKBP) 2025/1895 tanácsi határozat (HL L 2025/1895) és a 269/2014 rendelet végrehajtásáról szóló, 2025. szeptember 12-i (EU) 2025/1894 tanácsi végrehajtási rendelet (HL L, 2025/1894) (a továbbiakban együttesen: 2025. szeptemberi jogi aktusok, valamint a 2024. júniusi, 2024. szeptemberi és 2025. márciusi jogi aktusokkal együttesen: megtámadott jogi aktusok).

I. A jogvita előzményei és a kereset előterjesztését követő tényállás

2 A felperes orosz állampolgár.

3 A jelen ügy az Ukrajna területi integritását, szuverenitását és függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatt az Európai Unió által elfogadott korlátozó intézkedések kontextusába illeszkedik.

4 2014. március 17-én az Európai Unió Tanácsa az EUSZ 29. cikk alapján elfogadta a 2014/145 határozatot, az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése alapján pedig a 269/2014 rendeletet. E jogi aktusokkal korlátozó intézkedéseket írt elő az Ukrajna területi integritását, szuverenitását és függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatt.

5 2022. február 25-én a Tanács elfogadta egyrészt a 2014/145 határozat módosításáról szóló (KKBP) 2022/329 határozatot (HL 2022. L 50., 1. o.), másrészt pedig a 269/2014 rendelet módosításáról szóló (EU) 2022/330 rendeletet (HL 2022. L 51., 1. o.). E jogi aktusokkal a Tanács módosította a vitatott jegyzékekbe való felvételnek a 2014/145 határozat 2. cikke (1) bekezdésének a)–g) pontjában és a 269/2014 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a)–g) pontjában előírt kritériumait, lehetővé téve az említett jegyzékeken szereplő személyek pénzeszközeinek befagyasztását. A 2022/329 határozattal módosított 2014/145 határozat 1. cikkének (1) bekezdése tiltja az olyan természetes személyek tagállamok területére történő beutazását vagy azon való átutazását, akik teljesítik azokat a kritériumokat, amelyek az ugyanezen határozat 2. cikkének (1) bekezdésében kifejtettekkel lényegében azonosak.

6 2022. április 8-án a Tanács egyrészt a 2014/145 határozat módosításáról szóló (KKBP) 2022/582 határozattal (HL 2022. L 110., 55. o.), másrészt pedig a 269/2014 rendelet végrehajtásáról szóló (EU) 2022/581 végrehajtási rendelettel (HL 2022. L 110., 3. o.) felvette Oleg Vladimirovich Deripaska nevét a vitatott jegyzékekbe.

7 2022. október 6-án a Tanács elfogadta a 2014/145 határozat módosításáról szóló (KKBP) 2022/1907 határozatot (HL 2022. L 259 I., 98. o.), amelynek (7) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„A Tanács úgy véli, hogy az egyes uniós korlátozó intézkedések megkerülésével szembeni tilalom megsértésének elősegítése valószínűleg hozzájárul Ukrajna destabilizálásához vagy területi integritásának, szuverenitásának és függetlenségének aláásásához. Ezért a Tanács szükségesnek tartja egy további, kifejezetten az ilyen elősegítésre irányuló jegyzékbevételi kritérium bevezetését.”

8 Így a Tanács e határozattal a 2014/145 határozat 2. cikkének (1) bekezdésében új kritériummal egészítette ki a vitatott jegyzékekbe való felvételt, és e rendelkezést a következőképpen módosította:

„(1) Be kell fagyasztani az alábbiakhoz tartozó vagy a tulajdonukat képező, általuk birtokolt vagy ellenőrzött valamennyi pénzeszközt és gazdasági erőforrást:

[…]

h) természetes vagy jogi személyek, szervezetek vagy szervek, akik vagy amelyek elősegítik az e határozat, a 269/2014 […], a 692/2014/EU, a 833/2014/EU vagy a 2022/263/EU tanácsi rendelet, vagy a 2014/386/KKBP, a 2014/512/KKBP vagy a 2022/266/KKBP tanácsi határozat rendelkezéseinek megkerülésével szembeni tilalom megsértését.”

9 Ugyanezen határozattal a Tanács kiegészítette a 2014/145 határozat 1. cikke (1) bekezdésének f) pontját a tagállamok területére való beutazás vagy a területén történő átutazás tilalmára vonatkozó, a 2022/1907 határozattal módosított 2014/145 határozat 2. cikke (1) bekezdésének h) pontjában a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztása tekintetében előírt kritériummal lényegében megegyező kritériummal is.

10 2022. október 6-án a Tanács elfogadta a 269/2014 rendelet módosításáról szóló (EU) 2022/1905 rendeletet (HL 2022. L 259 I., 76. o.) is. E rendelettel a Tanács a 269/2014 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének h) pontját kiegészítette a 2022/1907 határozattal módosított 2014/145 határozat 2. cikke (1) bekezdésének h) pontjában előírt kritériummal, amelynek szövege megegyezik a fenti 8. pontban szereplővel.

11 2023. június 23-án a Tanács elfogadta a 2014/145 határozat módosításáról szóló (KKBP) 2023/1218 határozatot (HL 2023. L 159 I., 526. o.). E határozattal a Tanács módosította többek között a 2014/145 határozat 2. cikke (1) bekezdésének h) pontját. A 2014/145 határozat 2. cikke (1) és (2) bekezdésének a 2023/1218 határozattal módosított változata a következőképpen szól:

„(1) Be kell fagyasztani az alábbiakhoz tartozó vagy a tulajdonukat képező, általuk birtokolt vagy ellenőrzött valamennyi pénzeszközt és gazdasági erőforrást:

[…]

h) azok a természetes vagy jogi személyek, szervezetek vagy szervek, akik vagy amelyek
   i. amelyek elősegítik az e határozat, vagy a 2014/386/KKBP […], a 2014/512/KKBP […] vagy a (KKBP) 2022/266 határozat […], vagy a […] 269/2014 […], (EU) 692/2014 […], a 833/2014/EU […] vagy az (EU) 2022/263 […] rendelet rendelkezéseinek kijátszásával szembeni tilalom megsértését; vagy
   ii. az említett rendelkezésekben foglaltakat más módon jelentősen akadályozzák[.]

[…]

(2) A mellékletben felsorolt természetes vagy jogi személyek, szervezetek és szervek rendelkezésére vagy javára – sem közvetlenül, sem közvetve – nem bocsátható pénzeszköz vagy gazdasági erőforrás.”

12 A 2023/1218 határozattal módosított 2014/145 határozat 2. cikke (1) bekezdésének h) pontjában előírt, a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztására alkalmazandó kritérium lényegében megfelel a 2023/1218 határozattal módosított 2014/145 határozat 1. cikke (1) bekezdésének f) pontjában a tagállamok területére való beutazás vagy a tagállamok területén történő átutazás tilalmára vonatkozóan előírt kritériumnak.

13 2023. június 23-án a Tanács elfogadta a 269/2014 rendelet módosításáról szóló (EU) 2023/1215 rendeletet (HL 2023. L 159 I., 330. o.) is, amellyel a 269/2014 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének h) pontjában előírt kritériumot a fenti 11. pontban ismertetettekkel lényegében azonos szöveggel módosította.

14 A Tanács 2024. június 28-án elfogadta a 2024. júniusi jogi aktusokat. E jogi aktusokkal felvette a felperes nevét a vitatott jegyzékekbe, előírva vele szemben a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedéseket, valamint az uniós tagállamok területén való mozgásra vonatkozó, a fenti 5. pontban felidézett korlátozásokat. A felperessel szemben felhozott indokok a következőképpen szóltak:

„Dimitry Beloglazov az (oroszországi székhelyű) Titul Kft. (LLC Titul) tulajdonosa, amely létrehozott egy (oroszországi székhelyű) leányvállalatot – az Iliadis részvénytársaságot (Rt.) (Joint Stock Company [JSC] Iliadis) –, hogy megszerezze Oleg Deripaska részesedését az (oroszországi székhelyű) Rasperia Trading Limited Nemzetközi Rt.-ben (International LLC Rasperia Trading Limited) (a továbbiakban: Rasperia). A Rasperia 28,5 millió részvénnyel rendelkezik a STRABAG SE európai vállalatban. Az említett részvényeket befagyasztották, mert a Rasperia Oleg Vladimirovich Deripaska – egy uniós korlátozó intézkedések hatálya alatt álló személy – ellenőrzése alatt állt.

A befagyasztott STRABAG-részvények értékesítése érdekében Oleg Deripaska – Dimitry Beloglazovval koordinálva – komplex szankciókijátszási rendszert működtetett. E célból Beloglazov vállalata, a Titul Kft., létrehozta az Iliadis Rt. leányvállalatot, amely megszerezte Deripaska Rasperiában fennálló részesedését, és ezáltal a befagyasztott STRABAG-részvényeket is. A Rasperia eladásáért cserébe Deripaska ezzel egyenértékű gazdasági előnyre tett szert.

Dimitry Beloglazov és az érintett vállalatok – a Titul Kft., az Iliadis Rt. és a Rasperia – arra használták e komplex rendszert, hogy azon kizárólagos céllal értékesítsenek az Unión kívül egy jegyzékbe vett személy ellenőrzése alatt álló nem uniós vállalatot, amely egy uniós vállalat befagyasztott részvényeivel rendelkezik, hogy megszüntessék az említett részvények befagyasztását az Unióban, ezáltal megkerülve az uniós korlátozó intézkedéseket.

Ennélfogva, Dimitry Beloglazov elősegíti a 269/2014 […] rendelet kijátszásával szembeni tilalom megsértését.”

15 A 2014/145 határozat 6. cikke második bekezdésének a 2024. júniusi jogi aktusok elfogadásakor hatályos változata előírta, hogy e határozat „2024. szeptember 15-ig alkalmazandó”.

16 A Tanácshoz 2024. július 25-én intézett levelében a felperes azt kérte, hogy közöljék vele mindazokat az információkat és bizonyítékokat, amelyeken nevének a vitatott jegyzékekbe való felvétele alapult. 2024. augusztus 2-án a Tanács válaszolt a felperesnek, és megküldte számára a bizonyítékokat tartalmazó, WK 8700/2024 REV 1 hivatkozási számú iratanyagot (a továbbiakban: WK iratanyag).

17 2024. szeptember 12-én a Tanács elfogadta a 2024. szeptemberi jogi aktusokat, amelyekkel 2025. március 15-ig fenntartotta a felperes nevét a vitatott jegyzékeken, anélkül hogy módosította volna a fenti 14. pontban szereplő indokokat. E jogi aktusok elfogadásáról a 2024. szeptember 13-i levélben értesítették a felperes képviselőit.

18 A felperes a Tanácsnak 2024. október 31-én küldött levelében a rá vonatkozó korlátozó intézkedések felülvizsgálata iránti kérelmet nyújtott be a Tanácshoz.

19 2025. március 14-én a Tanács elfogadta a 2025. márciusi jogi aktusokat, amelyekkel 2025. szeptember 15-ig fenntartotta a felperes nevét a vitatott jegyzékeken, anélkül hogy módosította volna a fenti 14. pontban szereplő indokokat. A Tanács 2025. március 17-i levelében tájékoztatta a felperest az említett jogi aktusok elfogadásáról, amelyben a felperes 2024. október 31-i észrevételeire is válaszolt.

20 A felperes a Tanácsnak 2025. május 23-án küldött levelében a rá vonatkozó korlátozó intézkedések felülvizsgálata iránti kérelmet nyújtott be a Tanácshoz.

21 2025. szeptember 12-én a Tanács elfogadta a 2025. szeptemberi jogi aktusokat, amelyekkel 2026. március 15-ig fenntartotta a felperes nevét a vitatott jegyzékeken, anélkül hogy módosította volna a fenti 14. pontban ismertetett indokokat. A Tanács 2025. szeptember 15-én kelt levelében tájékoztatta a felperest az említett jogi aktusok elfogadásáról, amelyben a felperes 2025. május 23-i észrevételeire is válaszolt.

II. A felek kérelmei

22 A felperes lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott jogi aktusokat a felperest érintő részükben;

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

23 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére;

– másodlagosan, abban az esetben, ha a Törvényszék megsemmisíti a 2024/2456 határozatot vagy a 2025/1895 határozatot, rendelje el, hogy azok joghatásai a felperes tekintetében a fellebbezési határidő lejártáig, vagy fellebbezés benyújtása esetén annak elutasításáig fennmaradjanak.

24 A Belga Királyság és az Európai Bizottság a kereset elutasítását kéri, és a Bizottság azt is kéri, hogy a Törvényszék a felperest kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. Bizonyos adatoknak a nyilvánosság számára hozzáférhető dokumentumokból való kihagyása iránti kérelemről

25 A Törvényszék előtti eljárás során a felperes lényegében azt kérte, hogy az ügy irataiban szereplő bizonyos adatokat a Törvényszék eljárási szabályzatának 66. és 66a. cikke alapján a jelen ítéletben ne tegyenek hozzáférhetővé a nyilvánosság számára.

26 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a bírósági határozatok nyilvánossága, valamint a személyes adatok és az üzleti titok védelméhez való jog összeegyeztetése során a bíróságnak az egyes ügyek körülményeitől függően kell megkeresnie a megfelelő egyensúlyt, figyelembe véve a nyilvánosság azon jogát is, hogy az EUMSZ 15. cikkben foglalt elveknek megfelelően hozzáférhessen a bírósági határozatokhoz (lásd: 2022. április 27-i Sieć Badawcza Łukasiewicz ítélet – Port Polski Ośrodek Rozwoju Technologii kontra Bizottság ítélet, T-4/20, EU:T:2022:242, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A bírósági határozatok nyilvánosságának ugyanis az a célja, hogy lehetővé tegye az igazságszolgáltatás nyilvánosság általi felülvizsgálatát, és alapvető eljárási garanciát jelent az önkényes eljárással szemben (lásd: 2025. június 11-i Hitit Seramik kontra Bizottság ítélet, T-230/23, nem tették közzé, EU:T:2025:579, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Egyebekben valamely elem bizalmas jellege nem igazolható például olyan információk esetében, amelyek már nyilvánosak, vagy amelyekhez a közvélemény vagy egyes szakmai körök hozzáférhetnek, az iratanyag más szövegrészeiben vagy irataiban is szereplő információk esetében, amelyekre vonatkozóan a szóban forgó információt bizalmasan kezelni kívánó fél elmulasztotta benyújtani az erre irányuló kérelmet, az olyan információk esetében, amelyek nem eléggé konkrétak vagy pontosak ahhoz, hogy bizalmas adatokat fedjenek fel, vagy az olyan információk esetében, amelyek nagyrészt nyilvánvalóak vagy az érintettek számára jogszerűen elérhető más információkból levezethetők (lásd ebben az értelemben: 2024. november 6-i Crédit agricole és társai kontra Bizottság [Szupranacionális, állami és ügynökségi kötvények] ítélet, T-386/21 és T-406/21, EU:T:2024:776, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Először is nem kell helyt adni a felperes kérelmének azon adatok tekintetében, amelyek kihagyását a nyilvánossággal szemben kérik, és amelyeket a jelen ítéletben nem használnak.

29 Ez a helyzet először is az ügyvédi irodák által a keresetlevél A.4 és A.5. mellékleteként benyújtott jogi vélemények, másodszor a felperes által az osztrák hatóságokhoz benyújtott, a keresetlevél A.6–A.8. mellékletében benyújtott kérelmek, harmadszor egy könyvvizsgáló irodának a válasz C.4. mellékletében benyújtott levele, negyedszer a felperesre vonatkozó és a Tanács által az ellenkérelem B.25. mellékleteként benyújtott jelentés, ötödször, az orosz cégnyilvántartásnak a második kiigazítási beadvány AD2.3. mellékleteként benyújtott kivonataiban szereplő bizonyos információk, hatodszor pedig a felperesnek a fenti 18. és 20. pontban említett, a második kiigazítási beadvány AD2.6 és AD2.7. mellékleteként benyújtott levelei esetében.

30 Ezt követően a felperes az MKAO Rasperia Trading Limited társaság (a továbbiakban: Rasperia) által egyrészt az osztrák Raiffeisen Bank International bankkal (a továbbiakban: RBI Ausztria), másrészt pedig e bank orosz leányvállalatával (a továbbiakban: Raiffeisen Oroszország) kötött, a keresetlevél A.3. mellékletében benyújtott háromoldalú szerződés (a továbbiakban: háromoldalú megállapodás) figyelmen kívül hagyását kéri. Meg kell állapítani, hogy az ilyen dokumentum üzleti titkokat tartalmaz, és jogos érdek fűződik ahhoz, hogy azokat ne terjesszék a nyilvánosság felé. Mindemellett a háromoldalú megállapodás olyan ügyletre vonatkozik, amely szoros kapcsolatban áll a Tanács által a felperessel szemben felhozott indokolásban említett, arra vonatkozó ügylettel, hogy a felperes létrehozta a JSC Iliadis társaságot (a továbbiakban: Iliadis) O. Deripaska Rasperiában fennálló részesedésének megszerzése érdekében, amely társaság maga is az osztrák Strabag SE társaság 28,5 millió részvényével rendelkezik (a továbbiakban: szóban forgó ügylet). Következésképpen, mivel a háromoldalú megállapodás szorosan kapcsolódik a szóban forgó ügylethez, amely a megtámadott jogi aktusok ténybeli alapját képezi, szükséges, hogy a jelen ítélet egyes részei e megállapodásra vonatkozzanak.

31 Ebben az összefüggésben a felperes háromoldalú megállapodásra vonatkozó kérelmének csak annyiban kell helyt adni, amennyiben az az igazságszolgáltatás nyilvánosság általi felülvizsgálatának követelményével nem ellentétes, és a szóban forgó információk nem hozzáférhetők a nyilvánosság számára, vagy nem jelennek meg az ügy más olyan irataiban, amelyek tekintetében a felperes nem kérte az adatok kihagyását.

32 E tekintetben, noha a felperes többek között az ár bizalmas jellegére és a háromoldalú megállapodásban foglalt felfüggesztő feltételekre hivatkozik, meg kell állapítani, hogy az ilyen információk legalább részben hozzáférhetők az RBI Ausztria 2023. december 19-i sajtóközleményében, amely olyan nyilvános dokumentum, amelyet maga a felperes nyújtott be a válasz C.5. mellékletében. A Törvényszék tehát úgy ítéli meg, hogy nem kell helyt adni a felperes azon kérelmének, amely ezen információknak a nyilvánosság számára történő kihagyására vonatkozik.

33 Végül a felperes kéri az általa a Moszkva (Oroszország) város kereskedelmi bíróságához benyújtott iratokban szereplő adatok kihagyását, amelyeket az első kiigazítási beadvány AD.2 és AD.3. mellékleteként nyújtott be azon eljárás keretében, amelyet e bíróság előtt a szóban forgó ügylet joghatásainak megszüntetése érdekében indított.

34 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesnek jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy az őt érintő bírósági eljárásra vonatkozó ilyen adatokat ne hozzák nyilvánosságra. Mindazonáltal azt is meg kell állapítani, hogy a szóban forgó eljárás azon érv alapját képezi, amellyel megkérdőjelezi a megtámadott jogi aktusok megalapozottságát, arra hivatkozva, hogy mivel ő kezdeményezte ezt az eljárást, és az a szóban forgó ügylet hatásainak megszüntetéséhez vezetett, az ilyen művelet nem igazolhatja nevének a vitatott jegyzékekbe az e jogi aktusok általi felvételét, sem az azokon való fenntartását.

35 E körülmények között, tekintettel az igazságszolgáltatás nyilvánosság általi felülvizsgálatának követelményeire, a Törvényszék szükségesnek tartja megvizsgálni a Moszkva város kereskedelmi bírósága előtti eljárás kérdését, és különösen annak tárgyát és megindításának indokait, lehetőség szerint elkerülve ugyanakkor, hogy részletesen hivatkozzanak az első kiigazítási beadvány AD.2 és AD.3. mellékletében szereplő adatokra. Következésképpen ebben a mértékben helyt kell adni az e mellékletekre vonatkozó adatok kihagyása iránti kérelemnek.

B. A megtámadott jogi aktusok megsemmisítése iránti kérelemről

36 A megtámadott jogi aktusok megsemmisítése iránti kérelmeinek alátámasztása érdekében a felperes öt jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 2023/1218 határozattal módosított 2014/145 határozat 1. cikke (1) bekezdése f) pontjának i. alpontjában és 2. cikke (1) bekezdése h) pontjának i. alpontjában, valamint a 2023/1215 rendelettel módosított 269/2014 rendelet 3. cikke (1) bekezdése h) pontjának i. alpontjában előírt kritérium jogellenességére alapítja (a továbbiakban: a h) kritérium első része), a második értékelési hibán, a harmadik a védelemhez való jog és a jogbiztonság elvének megsértésén, a negyedik az alapvető jogok aránytalan megsértésén, az ötödik pedig az arányosság elvének megsértésén alapul.

37 Ezenkívül a harmadik kiigazítási beadványban, amelyben a megsemmisítés iránti kérelmeit kiterjesztette a 2025. szeptemberi jogi aktusokra, a felperes egy hatodik, a szóban forgó korlátozó intézkedések felülvizsgálatára vonatkozó kötelezettség Tanács általi megsértéséből eredő eljárási hibára alapított jogalapra hivatkozik.

1. A h) kritérium első részének jogellenességére alapított első jogalapról

38 A jelen jogalap két részből áll, amelyek közül az első a jogbiztonság elvének megsértésén, a második pedig az arányosság elvének megsértésén alapul.

39 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 277. cikk értelmében az Unió intézményei, szervei, vagy hivatalai által elfogadott általános hatállyal bíró jogi aktusokra vonatkozó jogvitában bármelyik fél élhet az EUMSZ 263. cikk második bekezdésében meghatározott eszközökkel annak érdekében, hogy az Európai Unió Bírósága előtt a szóban forgó jogi aktus alkalmazhatatlanságára hivatkozzon.

40 Az EUMSZ 277. cikk azt az alapelvet fejezi ki, amely bármely fél számára biztosítja azt a jogot, hogy az általa keresettel megtámadható jogi aktus megsemmisítése érdekében járulékos módon a megtámadott aktus jogi alapját képező korábbi intézményi aktusok érvényességét vitassa, ha ez a fél nem rendelkezett azzal a joggal, hogy ezen jogi aktusok ellen az EUMSZ 263. cikk alapján közvetlen keresetet nyújtson be, és a következményeket tehát anélkül viseli, hogy lehetősége lett volna a megsemmisítésüket kérni. Annak az általános jogi aktusnak, amelynek jogellenessége felmerül, a jogorvoslat tárgyát képező ügyben közvetlenül vagy közvetve alkalmazhatónak kell lennie, továbbá a megtámadott egyedi határozat és a szóban forgó általános jogi aktus között közvetlen jogi kapcsolatnak kell fennállnia (lásd: 2017. február 17-i Islamic Republic of Iran Shipping Lines és társai kontra Tanács ítélet, T-14/14 és T-87/14, EU:T:2017:102, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 A bírósági felülvizsgálat intenzitását illetően az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós bíróságoknak az EUM-Szerződés alapján biztosított hatáskörüknek megfelelően biztosítaniuk kell valamennyi uniós jogi aktus jogszerűségének az uniós jogrend szerves részét képező alapvető jogokra tekintettel történő, főszabály szerint teljes felülvizsgálatát. E követelményt az EUMSZ 275. cikk második bekezdése kifejezetten tartalmazza (lásd: 2013. november 28-i Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. november 28-i Tanács kontra Manufacturing Support & Procurement Kala Naft ítélet, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Ez nem változtat azon, hogy a Tanács a jogi kritériumok általános és elvont meghatározását, valamint a korlátozó intézkedések elfogadásának a módjait illetően széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (lásd ebben az értelemben: 2015. április 21-i Anbouba kontra Tanács ítélet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen az e kritériumokat és módokat meghatározó, olyan általános hatályú szabályok, mint a jelen jogalappal érintett vitatott kritériumokat előíró rendelkezések, korlátozott bírósági felülvizsgálat tárgyát képezik, amely az eljárási és indokolási szabályok betartásának, a tények tárgyi pontosságának, a téves jogalkalmazás hiányának, valamint a tények értékelése során elkövetett nyilvánvaló hiba és a hatáskörrel való visszaélés hiányának az ellenőrzésére korlátozódik (lásd ebben az értelemben: 2023. november 15-i OT kontra Tanács ítélet, T-193/22, EU:T:2023:716, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E korlátozott felülvizsgálat érvényesül különösen azon célszerűségi megfontolások értékelése tekintetében, amelyeken az ilyen intézkedések alapulnak (lásd ebben az értelemben: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 E megfontolások fényében kell értékelni a felperes által az első jogalap két részében kifejtett, a h) kritérium első részének jogellenességére alapított érvelést, amellyel kapcsolatban a Tanács nem vitatja, hogy e rész képezi a felperes nevének a megtámadott jogi aktusokban elvitatott jegyzékekbe való felvételének és az azokon való fenntartásának jogalapját.

a) A jogbiztonság elvének állítólagos megsértéséről

44 A felperes szerint a h) kritérium első része pontatlan és előre nem látható jellege miatt sérti a jogbiztonság elvéből eredő követelményeket. Az abban használt „elősegít” igét ugyanis nem határozták meg, és így többé-kevésbé tág értelmezést tesz lehetővé, anélkül hogy előzetesen meg lehetne ismerni az egyrészt az e kritérium alapján esetlegesen érintett személy, másrészt pedig a korlátozó intézkedések kijátszására irányuló helyzet között megkövetelt kapcsolat intenzitását.

45 Ezenkívül, mivel a korlátozó intézkedések kijátszására irányuló gyakorlat a tagállamokban bűncselekménynek minősül, e gyakorlat „elősegítésének” fogalma az ilyen bűncselekmény elkövetésében való bűnrészesség gondolatára utal. Márpedig büntetőügyekben valamely bűncselekmény elkövetését, amely lehetővé teszi a bűncselekmény részeseinek elfogását, igazságügyi nyomozás alapján kell meghatározni, ami nem áll fenn akkor, ha a Tanács úgy dönt, hogy a h) kritérium első részét alkalmazza. Így e rész előzetes büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet hiányában személyekre is vonatkozhat, ami azt előre nem láthatóvá teszi.

46 A felperes szerint a h) kritérium első részének a Tanács által javasolt értelmezése e kritérium egyértelműségének hiányáról és előre nem látható jellegéről tanúskodik. Egyrészt ugyanis a Tanács azt állítja, hogy a h) kritérium első része csak azokra a személyekre vonatkozik, akik elősegítik a kijátszást tiltó rendelkezések, vagyis a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének megsértését, ami tényleges kijátszás fennállását feltételezi, másrészt pedig arra hivatkozik, hogy a h) kritérium nem követeli meg a kijátszás bűncselekményének bizonyítását.

47 A Belga Királyság és a Bizottság által támogatott Tanács vitatja a felperes érvelését.

48 Az ítélkezési gyakorlat szerint a jogbiztonság elve, amely az uniós jog általános elve, megköveteli, hogy az uniós jogszabályok egyértelműek és pontosak, alkalmazásuk szempontjából pedig kiszámíthatók legyenek a jogalanyok számára (lásd: 2023. november 15-i OT kontra Tanács ítélet, T-193/22, EU:T:2023:716, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 Ugyanakkor ezek a követelmények nem értelmezhetők sem annak kizárásaként, hogy az uniós jogalkotó egy általa elfogadott norma keretében elvont jogi fogalmat használjon, sem pedig annak előírásaként, hogy az ilyen elvont szabályban fel kell sorolni azokat a különböző konkrét eseteket, ahol az alkalmazást nyerhet, mivel az említett intézmény nem tudja előre meghatározni az összes ilyen esetet (lásd: 2024. október 4-i Litvánia és társai kontra Parlament és Tanács [Mobilitási csomag] ítélet, C-541/20–C-555/20, EU:C:2024:818, 159. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a h) kritérium első része lehetővé teszi, hogy a vitatott jegyzékekbe felvegyék azokat a személyeket, akik „elősegítik” bizonyos, kifejezetten említett jogi aktusok, köztük a 2014/145 határozat és a 269/2014 „rendelet rendelkezéseinek kijátszásával szembeni tilalom megsértését”.

51 Először is a felperes arra hivatkozik, hogy a h) kritérium első részében használt „elősegít” ige túlságosan homályos.

52 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy amikor az uniós jogalkotó a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) alapján korlátozó intézkedéseket előíró rendelkezések kijátszásának megtiltására törekszik, olyan tevékenységekre céloz, amelyek célja vagy eredménye, hogy azok elkövetőjét kivonja az említett intézkedés alkalmazása alól, és amelyek különböznek azoktól az aktusoktól, amelyek formálisan sértik ezen intézkedéseket (lásd analógia útján: 2011. december 21-i Afrasiabi és társai ítélet, C-72/11, EU:C:2011:874, 60. pont).

53 Ami az „elősegítés” fogalmát illeti, amelyet sem a h) kritérium első részét megállapító rendelkezéseket tartalmazó jogi aktusok, sem tágabb értelemben az Oroszországi Föderációval szembeni korlátozó intézkedésekre vonatkozó jogi keret nem határoz meg kifejezetten, emlékeztetni kell arra, hogy azon kifejezések értelmét és terjedelmét, amelyekre az uniós jog semmilyen meghatározást nem ad, az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentés szerint kell meghatározni, figyelembe véve azon szövegkörnyezetet, amelyben a kifejezéseket használják, és azon szabályozás célkitűzéseit, amelynek e kifejezések részét képezik (lásd: 2012. szeptember 27-i Partena ítélet, C-137/11, EU:C:2012:593, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 Így az „elősegíteni” igét, amelyet a h) kritérium első részében a „kijátszásával szembeni tilalom megsértésének” összefüggésében használnak, alapjelentésében kell érteni, vagyis úgy, hogy segítséget nyújtva vagy közreműködve megkönnyítik egy olyan művelet végrehajtását, amelynek célja vagy eredménye a korlátozó intézkedések kijátszása. Ez a rész tehát azokra a személyekre vonatkozik, akik – anélkül, hogy maguk is kijátszást követtek volna el – olyan cselekményekkel vagy mulasztásokkal avatkoztak be, amelyek célja vagy eredménye az volt, hogy egy ilyen ügylet végrehajtását lehetővé tegyék, vagy annak végrehajtási feltételeit megkönnyítsék.

55 Ezt az értelmezést a h) kritérium első részének szövegösszefüggése és célkitűzései is megerősítik.

56 Egyrészt a h) kritérium első része olyan szabályozási összefüggésbe illeszkedik, amelyben a korlátozó intézkedések kijátszása elleni küzdelem különös rendelkezések tárgyát képezi. Közelebbről, ami a vitatott jegyzékeken szereplő személyek pénzeszközeinek és gazdasági erőforrásainak befagyasztását illeti, a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése az e rendeletben előírt korlátozó intézkedések kijátszására irányuló tevékenységekben való részvétel általános tilalmát írja elő, a (2) bekezdésében pedig azt a kötelezettséget is előírja az említett személyek számára, hogy a valamely tagállamban a tulajdonukban álló, birtokukban lévő vagy ellenőrzésük alatt álló pénzeszközöket és gazdasági erőforrásokat bejelentsék ezen állam hatóságainak. Ez utóbbi kötelezettséget a 269/2014 rendelet módosításáról szóló, 2022. július 21-i (EU) 2022/1273 tanácsi rendelet (HL 2022. L 194., 1. o.) illesztette be az (5) preambulumbekezdésbe, amelyben a Tanács kimondta, hogy „[a] 269/2014 […] rendelet hatékony és egységes végrehajtásának biztosítása érdekében, továbbá tekintettel a szankciók megkerülését célzó, az ilyen végrehajtást akadályozó rendszerek összetettségének a fokozódására, szükséges arra kötelezni a valamely tagállam joghatósága alá tartozó eszközökkel rendelkező, jegyzékbe vett személyeket és szervezeteket, hogy jelentsék ezeket az eszközöket, és működjenek együtt az illetékes hatósággal e jelentéstétel ellenőrzése során” és hogy „helyénvaló [volt] továbbá megerősíteni az uniós gazdasági szereplők jelentéstételi kötelezettségeire vonatkozó rendelkezéseket a vagyoni eszközök befagyasztása megsértésének és kijátszásának megakadályozása érdekében”.

57 Így a h) kritérium első része olyan jogi összefüggésbe illeszkedik, amely többek között azon a megállapításon alapul, amely szerint az Oroszországi Föderációval szembeni korlátozó intézkedések kijátszhatók összetett jogi és pénzügyi konstrukciók révén, amelyek a jogszerűség látszatát kelthetik, ami általában több olyan szereplő közreműködését teszi szükségessé, amely hozzájárul az ilyen konstrukciók megvalósításához.

58 Másrészt a 2022/1907 határozatnak a fenti 7. pontban felidézett (7) preambulumbekezdésében a Tanács megállapította, hogy a korlátozó intézkedések kijátszására vonatkozó tilalom megsértésének elősegítése hozzájárul Ukrajna destabilizálásához és területi integritásának, szuverenitásának és függetlenségének aláásásához. Így a h) kritérium első részének célja a korlátozó intézkedések kijátszása kockázatának csökkentése azáltal, hogy az ilyen gyakorlatokban segítséget nyújtó vagy abban közreműködő személyeket célozza meg az említett intézkedések hatékonyságának javítása érdekében, ami a fenti 54. pontban elfogadott értelmezés irányába mutat.

59 E körülmények között nem tekinthető túlzottan tágnak az az értelmezés, amely szerint a h) kritérium első része lehetővé teszi minden olyan személy nevének a vitatott jegyzékekbe való felvételét, aki segítséget nyújtott a korlátozó intézkedések kijátszásához, vagy abban közreműködött. E tekintetben, amint arra a fenti 49. pont emlékeztetett, a jogbiztonság elve nem követeli meg, hogy valamely elvont norma megemlítse azokat a különböző konkrét eseteket, amelyekben az alkalmazható, mivel ezen esetek mindegyikét nem tudja előre meghatározni az említett norma megalkotója, ami különösen igaz egy összetett jogi és pénzügyi konstrukciókra vonatkozó norma esetében.

60 Következésképpen el kell utasítani a felperes arra alapított kifogását, hogy a h) kritérium első része önmagában túlságosan homályos.

61 Másodszor, a felperes lényegében hangsúlyozza, hogy a h) kritérium első része egy bűncselekményre, vagyis a korlátozó intézkedések kijátszására vonatkozó tilalom megsértésére vonatkozik, és az ilyen bűncselekményben való bűnrészességre hivatkozik, lehetővé téve azon személyek nevének a vitatott jegyzékekbe való felvételét, akik azt „elősegítették”. Így e rész előreláthatatlan jellegű, mivel azoknak a személyeknek, akiket valamely tagállam büntetőbírósága kontradiktórius bírósági eljárást követően nem talált bűnösnek, nem kellene arra számítaniuk, hogy nevüket az említett rész alapján felveszik a vitatott jegyzékekbe.

62 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az olyan korlátozó intézkedések, mint amelyek a h) kritérium első részének alkalmazásából következnek, nem minősülnek büntetőjogi szankciónak, és egyébiránt sem járnak ilyen jellegű váddal. A Tanács ilyen intézkedéseket előíró jogi aktusai ugyanis nem minősülnek azon ténymegállapításnak, hogy ténylegesen bűncselekményt követtek el, hanem azokat olyan közigazgatási eljárás keretében és annak érdekében fogadják el, amelynek biztosítási funkciója van, és amelynek egyetlen célja az, hogy lehetővé tegye a Tanács számára, hogy nyomást gyakoroljon arra, hogy az a helyzet, amellyel szemben ezen intézkedéseket meghozta, megszűnjön, vagy legalábbis megváltozzon (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2020. február 12-i Amisi Kumba kontra Tanács ítélet, T-163/18, EU:T:2020:57, 139. pont [nem tették közzé]).

63 Ennélfogva a felperes tévesen állítja, hogy a vitatott jegyzékekre a h) kritérium első része alapján felvett személyeknek csak büntetőeljárás lefolytatását követően kell számítaniuk a jegyzékre való felvételre, mivel az ilyen felvétellel őket a korlátozó intézkedések kijátszására vonatkozó tilalom megsértése bűncselekményében bűnsegédnek tekintik.

64 Ezenkívül az a körülmény, hogy a vitatott jegyzékekbe való felvétel kritériuma olyan magatartástípusra vonatkozik, amely egyébként a tagállamok jogában bűncselekménynek minősülhet, nem tulajdoníthat sem büntetőjogi jelleget a korlátozó intézkedéseknek, sem azt nem vonhatja maga után, hogy valamely személy vagy szervezet nevének a vitatott jegyzékekbe e kritérium alapján történő felvétele érdekében a Tanácsnak büntető hatóságként kell eljárnia, vagy valamely nemzeti büntető hatóság határozatára kell támaszkodnia.

65 E tekintetben egyrészt, amint azt a Belga Királyság hangsúlyozza, a Bíróság már kimondta, hogy a Tanács által valamely személlyel szemben az emberi jogok olyan megsértése miatt elrendelt korlátozó intézkedések, amelyek egyébként büntetőjogilag büntetendők, a KKBP területén követett célokra tekintettel igazolhatók, függetlenül bármely büntetőjogi fellépéstől (lásd analógia útján: 2015. április 22-i Tomana és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-190/12, EU:T:2015:222, 105. és 106. pont). A Tanács tehát szabadon határozhat meg olyan kritériumot, amely a magatartásokra vonatkozik, függetlenül azok esetleges büntetőjogi minősítésétől a tagállamok jogában, azon széles mérlegelési jogkör keretében, amellyel a jogi kritériumok általános és elvont meghatározását, valamint a korlátozó intézkedések elfogadásának a módjait illetően rendelkezik, amint arra a fenti 42. pont emlékeztetett.

66 Másrészt az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Tanácsnak az uniós bíróság előtt kellően konkrét, pontosan meghatározott és egybevágó valószínűsítő körülmények olyan együttesét kell bemutatnia, amely lehetővé teszi a pénzeszközeinek befagyasztására vonatkozó intézkedéssel érintett személy és a megdönteni kívánt rezsim vagy – általánosságban – a leküzdeni kívánt helyzetek közötti elégséges kapcsolat fennállásának megállapítását (lásd: 2017. július 20-i Badica és Kardiam kontra Tanács ítélet, T-619/15, EU:T:2017:532, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 Ez azt jelenti, hogy a h) kritérium első része esetében a Tanácsnak konkrét, pontosan meghatározott és egybevágó valószínűsítő körülmények együttesét kell szolgáltatnia, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy elegendő kapcsolat áll fenn az érintett személy és az Oroszországi Föderációval szembeni korlátozó intézkedések kijátszására vonatkozó tilalom megsértésének elősegítésére irányuló helyzet között, vagyis konkrétabban, hogy az említett személy olyan cselekményekkel vagy mulasztásokkal avatkozott be, amelyek célja vagy hatása az ilyen művelet megvalósításának lehetővé tétele vagy a megvalósítás feltételeinek egyszerűsítése volt (lásd a fenti 54. pontot).

68 Az ilyen bizonyíték nem követeli meg, hogy minden körülmények között a nemzeti büntetőbíróság által hozott ítéletre támaszkodjanak, amely bíróság megkeresése az egyes tagállamok sajátos szabályaitól és eljárásaitól függ.

69 Ebből következik, hogy a h) kritérium első részének kiszámíthatatlanságára alapított kifogás azon a téves előfeltevésen alapul, amely szerint a Tanács a vitatott jegyzékekbe való felvétel kritériuma keretében nem vehetett figyelembe olyan magatartást, amely egyébként a tagállamok jogában bűncselekménynek minősülhet, anélkül, hogy e magatartást valamely nemzeti bíróság megállapította volna.

70 E körülmények között el kell utasítani az első jogalapnak a jogbiztonság elvének a h) kritérium első része általi megsértésére alapított első részét.

b) Az arányosság elvének állítólagos megsértéséről

71 A felperes arra hivatkozik, hogy a h) kritérium első részének elfogadásával a Tanács megsértette az arányosság elvét.

72 Először is a felperes azt állítja, hogy a h) kritérium első részének elfogadása előtt a hatályos jogban elegendő eszköz állt rendelkezésre a korlátozó intézkedések kijátszásának megakadályozásához.

73 Egyrészt a módosított 269/2014 rendelet kifejezetten tiltja a korlátozó intézkedések kijátszását, és az ilyen tilalom egyébként a jelen ügyben elegendő lett volna az osztrák hatóságok számára a szóban forgó ügylet megakadályozásához. Másrészt a Tanács már előírhat korlátozó intézkedéseket az ilyen intézkedések kijátszását elősegítő személyekkel szemben azáltal, hogy a módosított 2014/145 határozat 1. cikke (1) bekezdésének végén és 2. cikke (1) bekezdésének végén, valamint a módosított 269/2014 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének végén meghatározott jegyzékbevételi kritérium alapján felveszi a nevét a vitatott jegyzékekbe, amely lehetővé teszi korlátozó intézkedések előírását más, már korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyekkel kapcsolatban álló személyekkel szemben (a továbbiakban: a kapcsolatban álló személy kritériuma).

74 Másodszor, a felperes hozzáteszi, hogy a h) kritérium első része irreleváns, mivel szövege szerint az említett rész nem követeli meg, hogy az érintett személyek egyénileg nyomást tudjanak gyakorolni az orosz kormányra. Ráadásul a korlátozó intézkedések önmagukban irrelevánsak, mivel alkalmazásuk nem hatékony, és jobban ártana az európai gazdaságnak, mint az orosz gazdaságnak.

75 Harmadszor, a felperes azt állítja, hogy a h) kritérium első része aránytalan jellegű, mivel büntető, visszafordíthatatlan és végleges jellegű.

76 E tekintetben a felperes mindenekelőtt azt rója fel a Tanácsnak, hogy a h) kritérium első részének alkalmazása előtt nem állnak fenn eljárási garanciák, holott az bűncselekmény, vagyis a korlátozó intézkedések kijátszásával szembeni tilalom megsértésében való bűnrészesség megállapításán alapul. Ezt követően jelzi, hogy a korlátozó intézkedések valójában végleges jellegűek, mivel bizonyos személyek hosszabb, akár több évig tartó időszakban továbbra is ilyen intézkedések hatálya alatt állnak. Végül hozzáteszi, hogy a h) kritérium első részének megtorló célját a Tanács elismerte, és hogy ezt a célkitűzést megerősíti az a tény, hogy nevét múltbeli tények miatt vették fel a vitatott jegyzékekbe, és tartották ott fenn.

77 Negyedszer, a felperes azt állítja, hogy a h) kritérium első része aránytalan jellegű, mivel alkalmazható az Unión kívül található olyan személyekre, akik főszabály szerint – a büntetőjogi szabályok területen kívüli jellege hiányának megfelelően – nem követhetik el a kijátszás bűncselekményét.

78 A Belga Királyság és a Bizottság által támogatott Tanács vitatja a felperes érvelését.

79 Az ítélkezési gyakorlat szerint az arányosság elve, amely az uniós jog általános elvei közé tartozik, és amelyet az EUSZ 5. cikk (4) bekezdése rögzít, megköveteli, hogy az uniós jog valamely rendelkezése által alkalmazott eszközök alkalmasak legyenek az érintett szabályozással kitűzött jogszerű célok megvalósítására, és ne menjenek túl az azok eléréséhez szükséges mértéken (lásd: 2023. november 15-i OT kontra Tanács ítélet, T-193/22, EU:T:2023:716, 190. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így amennyiben több megfelelő intézkedés kínálkozik, a

kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok nem lehetnek aránytalanok az elérendő célokhoz képest (lásd: 2018. szeptember 13-i Gazprom Neft kontra Tanács ítélet, T-735/14 és T-799/14, EU:T:2018:548, 167. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

80 Ezenkívül, tekintettel arra a széles mérlegelési jogkörre, amellyel a Tanács a jogi kritériumok általános és elvont meghatározása és a korlátozó intézkedések elfogadása módjainak tekintetében rendelkezik (lásd a fenti 42. pontot) meg kell állapítani, hogy az arányosság elvére tekintettel kizárólag az ilyen kritériumnak a Tanács által követett célhoz képest nyilvánvalóan alkalmatlan jellege érintheti annak jogszerűségét (lásd ebben az értelemben: 2020. június 25-i VTB Bank kontra Tanács ítélet, C-729/18 P, nem tették közzé, EU:C:2020:499, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

81 A jelen ügyben elsősorban meg kell állapítani, hogy a h) kritérium első része az Oroszországi Föderációval szembeni korlátozó intézkedések általános rendszerébe illeszkedik, amelyek az ítélkezési gyakorlat által ilyenként elismert jogszerű közérdekű célokat követnek, nevezetesen Ukrajna területi integritásának, szuverenitásának és függetlenségének védelmét, valamint ezen országban a válság békés rendezésének előmozdítását, mivel e célok illeszkednek a béke fenntartására, a konfliktusok megelőzésére és a nemzetközi biztonság megerősítésére irányuló tágabb célkitűzésbe, összhangban az Unió külső tevékenységének az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének c) pontjában meghatározott célkitűzéseivel (lásd ebben az értelemben: 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 150. pont; 2024. szeptember 10-i Neves 77 Solutions ítélet, C-351/22, EU:C:2024:723, 68. pont; 2022. július 27-i RT France kontra Tanács ítélet, T-125/22, EU:T:2022:483, 202. pont), amit egyébként a felperes sem vitat.

82 Másodsorban, ami a h) kritérium első részének a követett célok elérésére való alkalmasságát illeti, a felperes magának a korlátozó intézkedéseknek a hatékonyságát kérdőjelezi meg azzal az indokkal, hogy azok valójában károsak az Unió gazdaságára. A Tanács azonban nem köteles bizonyítani, hogy az általa bevezetett korlátozó intézkedések az érintett szabályozás által elérni kívánt hatásokat váltják ki, hanem csak azt, hogy ezen intézkedések alkalmasak az e szabályozás által követett célok megvalósítására (lásd ebben az értelemben: 2020. június 25-i VTB Bank kontra Tanács ítélet, C-729/18 P, nem tették közzé, EU:C:2020:499, 66. pont). Ebből következik, hogy az uniós bíróság feladata e tekintetben kizárólag annak vizsgálata, hogy a szóban forgó intézkedések alkalmasak-e arra, hogy lehetővé tegyék a fenti 81. pontban felidézett célok megvalósítását.

83 Márpedig az ukrajnai helyzettel kapcsolatban vagy tágabb értelemben az Oroszországi Föderáció kormányával közvetlen vagy közvetett kapcsolatban álló bizonyos személyek megcélzása növelheti az említett kormányra nehezedő nyomást, valamint az Ukrajna területi integritásának, szuverenitásának és függetlenségének aláásására irányuló intézkedéseinek költségeit. Így az a körülmény, hogy az Oroszországi Föderációval szembeni korlátozó intézkedések bizonyos negatív hatásokat gyakorolnak az Unió gazdaságára, még ha bizonyítást is nyerne, nincs hatással a korlátozó intézkedéseknek a Tanács által követett cél elérésére való alkalmasságára.

84 Ami a h) kritérium első részének a fenti 81. pontban említett célkitűzésekre tekintettel fennálló hatékonyságát illeti, meg kell jegyezni, hogy annak alkalmazása a már előírt korlátozó intézkedések kijátszásának helyzetétől függ.

85 Következesképpen, mivel az ukrajnai helyzettel kapcsolatban álló személyekkel, illetve tágabb értelemben az Oroszországi Föderáció kormányával közvetlen vagy közvetett kapcsolatban álló személyekkel szembeni korlátozó intézkedések megfelelő eszköznek minősülnek a Tanács által követett cél eléréséhez (lásd a fenti 83. pontot), azon személyek pénzeszközeinek és gazdasági erőforrásainak befagyasztása, akik elősegítik az ezen intézkedések kijátszására irányuló ügyleteket vagyis az olyan tevékenységeket, amelyek célja vagy eredménye az említett intézkedések alkalmazásának elkerülése (lásd a fenti 52. pontot), és e személyek tagállamok területére való belépésének megtiltása szintén megfelelő eszköz e cél elérése érdekében.

86 Harmadsorban, ami a h) kritérium első részének szükségességét illeti, a felperes azt állítja, hogy az Oroszországi Föderációval szembeni különböző korlátozó intézkedéseket előíró jogi aktusok már elegendő eszközt tartalmaznak az említett intézkedések kijátszása elleni küzdelemhez.

87 Mindazonáltal először is a korlátozó intézkedések kijátszását tiltó rendelkezéseket illetően meg kell állapítani, hogy a h) kritérium első részének hatálya eltér e rendelkezésektől, és kiegészíti azokat. Az említett rész ugyanis arra irányul, hogy megerősítse az Oroszországi Föderációval szembeni korlátozó intézkedések kijátszására irányuló gyakorlatok tilalmát, valamint megelőzze az ilyen gyakorlatok kockázatát, és ennélfogva megerősítse ezen intézkedések hatékonyságát azáltal, hogy lehetővé teszi az említett magatartásokhoz segítséget nyújtó és abban közreműködő személyekre történő nyomásgyakorlást, e korlátozó intézkedések közigazgatási jellegének és biztosítási funkciójának megfelelően (lásd a fenti 62. pontot). A h) kritérium első része tehát lehetővé teszi a Tanács számára, hogy a tagállamok által elfogadott intézkedésektől függetlenül járjon el az ilyen kijátszás tilalmának biztosítása érdekében, beleértve adott esetben a büntetőjogi szankciókat is, amelyek az egyes tagállamok szintjén meghatározott szabályok és eljárások alapján alkalmazandók.

88 Ráadásul, ami azt a tényt illeti, hogy a felperes esetében a szóban forgó ügyletet az osztrák hatóságok a korlátozó intézkedések kijátszását tiltó rendelkezések alapján blokkolták, ez az érv a felperes egyéni helyzetére vonatkozik, és így nem alkalmas a h) kritérium első része jogszerűségének megkérdőjelezésére, amely általános hatályú rendelkezés.

89 Másodszor, ami a kapcsolatban álló személy kritériumát illeti, az azokra a természetes vagy jogi személyekre vonatkozik, akiket általában közös érdekek kötnek össze, anélkül azonban, hogy gazdasági tevékenységen keresztüli kapcsolatra lenne szükség, azonban nem alapulhatnak kizárólag családi kapcsolaton (lásd: 2024. szeptember 11-i Ezubov kontra Tanács ítélet, T-741/22, nem tették közzé, EU:T:2024:605, 118. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

90 Márpedig egyrészt a h) kritérium első része az Unió által az Oroszországi Föderációval szemben hozott valamennyi korlátozó intézkedés megkerülésének elősegítésére irányul, beleértve az általános vagy ágazati intézkedéseket is, amelyek nem a vitatott jegyzékekbe felvett személlyel fennálló kapcsolaton alapulnak. Másrészt a korlátozó intézkedések kijátszására vonatkozó tilalom megsértésének elősegítése nem jelenti automatikusan a fenti 89. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében vett „közös érdekek” fennállását. Az olyan ügyletben részt vevő felek ugyanis, amely a rendes kereskedelmi ügylet valamennyi jellemzőjét mutatja, és amely a vitatott jegyzékekben szereplő személyhez tartozó olyan vagyoni eszközökre vonatkozik, amelyek célja vagy hatása az e személyre vonatkozó korlátozó intézkedések kijátszása, úgy tekinthető, mint amely a h) kritérium első része értelmében elősegíti a korlátozó intézkedések kijátszását, anélkül azonban, hogy az ilyen ügylet lehetővé tenné a kapcsolatban álló személy kritériuma értelmében vett közös érdekek fennállásának megállapítását.

91 Negyedsorban, ami a h) kritérium első részének állítólagos aránytalanságát illeti – annak állítólagos büntetőjogi jellege miatt – el kell utasítani a felperesnek a büntetőeljárás garanciáinak hiányára alapított kifogását. A fenti 62–68. pontban kifejtett okokból ugyanis egyrészt a szóban forgó korlátozó intézkedések nem minősülnek büntetőjogi szankciónak. Másrészt nem kizárt, hogy a jegyzékbevételi kritérium alkalmazása olyan magatartásra utaló valószínűsítő körülmények összegyűjtését feltételezi, amely egyébként bűncselekménynek minősülhet, függetlenül a tagállami bíróság előtt folyamatban lévő eljárásoktól.

92 Ráadásul a felperes állításával ellentétben a korlátozó intézkedések nem rendelkeznek büntető, végleges és visszafordíthatatlan jelleggel. Először is a korlátozó intézkedések valójában biztosítási jellegűek, természetüknél fogva ideiglenesek, és azok érvényessége mindig a meghozataluk alapját képező ténybeli és jogi körülmények további fennállásának, valamint a hozzájuk kapcsolódó célkitűzés elérése érdekében való fenntartásuk szükségességének a függvénye. Ezt követően a megtámadott jogi aktusok korlátozott ideig alkalmazandók, és azokat folyamatosan felül kell vizsgálni, amint azt a módosított 2014/145 határozat 6. cikke előírja, így a korlátozó intézkedések ideiglenesek és visszafordíthatók. Végül a módosított 2014/145 határozat és a módosított 269/2014 rendelet rendelkezik az alkalmazott korlátozó intézkedésektől való eltérések engedélyezésének lehetőségéről (lásd ebben az értelemben: 2023. november 15-i OT kontra Tanács ítélet, T-193/22, EU:T:2023:716, 168. és 197. pont).

93 Ráadásul az az érv, amely szerint a h) kritérium első részének büntetőjogi jellegét megerősíti a felperes nevének a vitatott jegyzékekbe múltbeli tények miatti felvétele, szintén nem releváns az említett rész egésze jogellenességének alátámasztása szempontjából, mivel az egyéni helyzetéhez kapcsolódó érvről van szó, amelynek vizsgálatára az értékelési hibára alapított második jogalap keretében kerül sor.

94 Ötödsorban, ami a h) kritérium első részének állítólagos aránytalan jellegét illeti, annak feltételezett területen kívüli hatálya miatt elegendő rámutatni arra, hogy az említett rész alkalmazásával előírható korlátozó intézkedések kizárólag egyrészt az Unió területén található pénzeszközökre és gazdasági erőforrásokra, másrészt pedig a tagállamok területére való beutazás tilalmára vonatkoznak. Következésképpen ezeknek az intézkedéseknek nincs területen kívüli közvetlen hatályuk (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2007. január 31-i Minin kontra Bizottság ítélet, T-362/04, EU:T:2007:25, 106. pont).

95 Ezenkívül a h) kritérium első része általános jelleggel utal az Oroszországi Föderációval szembeni korlátozó intézkedések „kijátszása tilalmának megsértését elősegítő” személyekre, különös területi feltétel nélkül. Amint arra a felperes rámutat, az ilyen megfogalmazás nem zárja ki, hogy az említett rész alkalmazásának alapjául szolgáló magatartásokat az Unión kívül tanúsították. Ez a körülmény azonban nem alkalmas az arányosság elve megsértésének megállapítására.

96 Egyrészt a vitatott jegyzékekbe való felvétel kritériumai pontosan az EUSZ 29. cikk alapján elfogadott, a KKBP területén egy adott földrajzi vagy tematikus jellegű kérdésben a Tanács által elfogadott határozatok elfogadására vonatkozó intézkedések, valamint az ilyen határozatok végrehajtására vonatkozó, az EUMSZ 215. cikk alapján elfogadott intézkedések alkalmazására vonatkoznak. Az ilyen intézkedések, amelyek az Unió külső tevékenységét hajtják végre, jellegüknél fogva harmadik országokkal vagy harmadik országok állampolgáraival szembeni fellépést írnak elő. E tekintetben, amint az az EUSZ 21. cikkből kitűnik, az Unió külső tevékenységének céljai között szerepel a béke megőrzése, a konfliktusok megelőzése és a nemzetközi biztonság megerősítése, az Egyesült Nemzetek San Franciscóban (Egyesült Államok) 1945. június 26-án aláírt Alapokmánya elveinek megfelelően. Márpedig az ilyen célokat nem

lehetne elérni, ha az Uniónak a fellépését kizárólag azokra a helyzetekre kellene korlátoznia, amelyek alapját a területén tanúsított magatartások képezik (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2007. január 31-i Minin kontra Bizottság ítélet, T-362/04, EU:T:2007:25, 107. pont). Ennélfogva a szóban forgó jogi aktusok kategóriájára jellemző, hogy a h) kritérium első részének alkalmazását meghatározó magatartásokat az Unió területén kívül is tanúsíthatták.

97 Másrészt, amint az a fenti 94. pontban megállapításra került, az e rész alapján előírható intézkedések közvetlen hatásai szigorúan az Unió területére korlátozódnak. Ebből következik, hogy a h) kritérium első részének szövege által biztosított azon lehetőség, hogy az Unión kívül tanúsított magatartásokat figyelembe vegyék, nem jelenti az uniós jog hatásainak területen kívüliségét, és nem sértheti az arányosság elvét.

98 Mindenesetre a h) kritérium első részének valamely személy tekintetében történő alkalmazása céljából bizonyítani kell, hogy e személy a fenti 54. pontban jelzett értelemben „elősegítette” az említett részben kifejezetten említett, a fenti 11. pontban felidézett nyolc tanácsi jogi aktus – amelyek között szerepel többek között a módosított 269/2014 rendelet – valamelyikében előírt korlátozó intézkedések „kijátszásra vonatkozó tilalom megsértésének” minősíthető helyzetet. Következésképpen, ellentétben azzal, amit a felperes sugall, a h) kritérium első része megköveteli, hogy az e rész alapján érintett személy által elősegített helyzet ténylegesen az e cselekmények kijátszására vonatkozó tilalom hatálya alá tartozzon, még akkor is, ha az ilyen helyzet az Unió területén kívülről ered.

99 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a h) kritérium első része nyilvánvalóan nem volt megfelelő. Így az első jogalap második részét, és ennélfogva e jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

2. A mérlegelési hibára alapított második jogalapról

100 A felperes a második jogalapot lényegében három részre osztja, amelyek közül az első a módosított 269/2104 rendelet területen kívüli alkalmazásán, a második a korlátozó intézkedések kijátszására irányuló ügylet elősegítésének hiányán, a harmadik pedig a korlátozó intézkedések elavultságán alapul a szóban forgó ügylet kora miatt és hatásainak megszűnéséből adódóan.

a) A 269/2014 rendelet állítólagos területen kívüli alkalmazásáról

101 A felperes arra hivatkozik, hogy a h) kritérium első része két feltétel teljesülését feltételezi, nevezetesen egyrészt a módosított 269/2014 rendeletben előírt intézkedések kijátszására irányuló jogsértés fennállását, másrészt pedig az e jogsértést elősegítő cselekmények fennállását. Így a kijátszás jogsértését csak olyan személy követheti el, akire az említett rendelet *ratione loci* alkalmazható, vagyis e rendelet 17. cikkének megfelelően az Unió területével kapcsolatban álló személy.

102 Ezen előfeltevést követve a felperes arra hivatkozik, hogy a módosított 269/2014 rendelet nem volt alkalmazható a szóban forgó ügyletre, mivel először is nem valamely tagállam állampolgára, másodszor az említett ügylet nem áll kapcsolatban az Unió területével, harmadszor pedig a vele szemben felhozott indokokban hivatkozott többi személy sem tartozik valamely tagállam hatálya alá, legyen szó O. Deripaska orosz állampolgárról, vagy pedig az orosz jog szerint alapított, említett

társaságokról. A felperes szerint a szóban forgó ügylet vállalkozások oroszországi, vagyis az Unió területén kívüli szerkezetátalakításából állt, mivel annak egyetlen célja a Rasperia orosz társaság tőkéjét képező részvények átruházása volt, amelyeket tehát nem fagyasztottak be.

103 Végül a felperes hangsúlyozza egyrészt, hogy a szóban forgó ügylet nem járhatott azzal a hatással, hogy automatikusan feloldja az O. Deripaska tulajdonában álló Strabag részvények befagyasztását az Unió területén, másrészt pedig, hogy e részvények tulajdonjoga nem változott, mivel azok továbbra is a Rasperia tulajdonában voltak.

104 A Belga Királyság és a Bizottság által támogatott Tanács vitatja a felperes érvelését.

105 Amint az a fenti 95. pontban megállapításra került, lehetséges, hogy a KKBP alapján egyedi korlátozó intézkedések előírása az Unió területén kívül tanúsított magatartásokból ered.

106 Mindemellett a jelen ügyben a felperessel szemben felhozott indokokban a Tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes a szóban forgó ügylet miatt „elősegítette a 269/2014 […] rendelet kijátszására vonatkozó tilalom megsértését”. Így a Tanács azon döntésére tekintettel, hogy a 269/2014 rendelet „kijátszása tilalmának” megsértésére hivatkozik, a Tanácsnak kell bizonyítania, hogy a felperes a fenti 98. pontban jelzetteknek megfelelően olyan helyzethez köthető, amely sértheti az ilyen tilalmat bevezető szabályt.

107 E tekintetben, amint az a fenti 56. pontban megállapításra került, ilyen szabályt ír elő a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése, amelynek értelmében lényegében tilos „az [e] rendeletben előírt tilalmak kijátszása”.

108 Következésképpen a jelen ügyben meg kell vizsgálni, hogy a szóban forgó ügylet – függetlenül attól, hogy a módosított 269/2014 rendeletben előírt korlátozó intézkedések kijátszásának minősül-e – ezen rendelet területi hatálya alá tartozhat-e, amit a felperes vitat.

109 E tekintetben a módosított 269/2014 rendelet hatályát illetően annak 17. cikke a következőket írja elő:

„E rendeletet alkalmazni kell:

a) az Unió területén, a légterét is ideértve;

b) a valamely tagállam joghatósága alá eső bármely légi vagy vízi jármű fedélzetén;

c) minden olyan, az Unió területén vagy azon kívül tartózkodó személyre, aki valamely tagállam állampolgára;

d) bármely tagállam joga szerint létesített vagy letelepedett jogi személyre, szervezetre vagy szervre az Unió területén belül vagy kívül;

e) a teljes egészében vagy részben az Unión belül üzleti tevékenységet folytató bármely jogi személyre, szervezetre vagy szervre.”

110 Igaz, hogy – amint azt a felperes hangsúlyozza – először is a szóban forgó ügylet egyrészt az oroszországi székhelyű Valtoura Holding Limited IJSC (a továbbiakban: Valtoura), másrészt pedig a szintén oroszországi székhelyű Iliadis közötti, 2023. december 14-i szerződés

megkötéséből ered. Másodszor nem vitatott, hogy e társaságok részvényesei szintén orosz jog szerinti társaságok, valamint orosz természetes személyek, azaz többek között O. Deripaska és a felperes. Harmadszor, a szóban forgó ügylet tárgya az volt, hogy a Valtoura átruházta az Iliadisre azokat az értékpapírokat, amelyekkel az előbbi az orosz jog szerint alapított Rasperia társaságban rendelkezett.

111 Mindazonáltal a felek között nem vitatott, hogy a Rasperia az Ausztriában bejegyzett Strabag társaság 28,5 millió részvényével rendelkezett. Egyébiránt az sem vitatott, hogy e részvények képezték a Rasperia fő vagyonát. A szóban forgó ügylet időpontjában az említett részvényeket egy osztrák banknál, az RBI Ausztriánál nyitott számlán befagyasztották azzal az indokkal, hogy azok a vitatott jegyzékekbe felvett O. Deripaska tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álltak.

112 Amint azt a felperes elismeri, a szóban forgó ügylet tehát arra irányult, hogy lehetővé tegye e részvények befagyasztásának feloldását, és ennélfogva azok értékesítését. Közelebbről azt állítja, hogy „a [szóban forgó ügyletben részt vevő] felek úgy vélték, hogy a részvényes megváltozása elősegítené az eltérés engedélyezését”, és hogy az említett ügylet „növeli legjobban a befagyasztás megszüntetésére vonatkozó engedély megszerzésének esélyeit”.

113 Ebből következik, hogy a szóban forgó ügylet alkalmas volt arra, hogy a Strabag részvényeinek átruházását ténylegessé tegye, amely a módosított 269/2014 rendelet 17. cikkének a) pontja értelmében vett, „az Unió területén” letelepedett társaság.

114 E körülmények között a szóban forgó ügylet, még ha az Unió területén kívüli ügyletként jelenik is meg olyan felek által, akik nem valamely tagállam állampolgárai, és nem ilyen államban rendelkeznek székhellyel, olyan helyzethez kapcsolódik, amely a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében előírt kijátszási tilalom hatálya alá tartozhat.

115 Ezen indokok alapján a második jogalap első részét el kell utasítani.

b) A h) kritérium első részének a felperesre való alkalmazásáról

116 Először is a felperes azt állítja, hogy a kijátszás bűncselekményének fennállását nem büntetőbíróság állapította meg. Így nem tekinthető úgy, hogy elősegítette az ilyen jogsértést.

117 Másodszor a felperes megjegyzi, hogy a korlátozó intézkedésekkel érintett pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztásának feloldása kizárólag a módosított 269/2014 rendeletben előírt eltérések egyikét biztosító, nemzeti szinten hozott közigazgatási vagy bírósági határozat, vagy az érintett személy nevének a vitatott jegyzékekből való törléséről szóló tanácsi határozat útján lehetséges. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy a Strabag részvényei befagyasztásának feloldását kizárólag az említett részvényekkel rendelkező Rasperia részvényesi szerkezetének módosításával nem lehetett elérni. Egyébiránt a Strabag mind nyilvánosan, mind közvetlenül a Tanács előtt elismerte, hogy a szóban forgó ügylet nincs hatással a részvényeinek befagyasztására. A felperes szerint az ezen ügyletben részt vevő felek a tulajdonosi szerkezet ilyen megváltozásával azt kívánták elérni, hogy könnyebben megkapják a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó mentességet, nem pedig azt, hogy kijátsszák a korlátozó intézkedéseket.

118 Így a felperes úgy véli, hogy a szóban forgó ügylet nem minősíthető kijátszásnak, tehát nem felel meg a h) kritérium első részében előírt első feltételnek. A Tanács tehát legfeljebb azt rója fel neki, hogy a kijátszásra irányuló kísérletet segítette elő, nem pedig a tényleges kijátszást. E tekintetben a felperes hozzáteszi, hogy önmagában a módosított 269/2014 rendeletben előírt tilalmak kijátszására irányuló szándék nem teszi lehetővé a kijátszás fennállásának megállapítását.

119 Harmadszor, a felperes vitatja, hogy a szóban forgó ügylet a módosított 269/2014 rendelet 2. cikke (2) bekezdésének megsértését vonhatta volna maga után, azzal az indokkal, hogy O. Deripaska gazdasági ellentételezésben részesült a Rasperia részvényeinek átruházásáért.

120 E tekintetben a felperes hangsúlyozza, hogy mint olyan személy, aki – a 269/2014 rendelet területi hatályára tekintettel – nem tartozik az e rendelet 2. cikkének (2) bekezdésében előírt, a pénzeszközöknek a szóban forgó korlátozó intézkedésekkel érintett személy rendelkezésére bocsátására vonatkozó tilalom hatálya alá, érvényesen továbbíthatott pénzeszközöket a Valtoura részére, még akkor is, ha ez az összeg közvetetten a befagyasztott eszközökre vonatkozó értékpapírok vásárlásának ellenértéke, amennyiben azok az Unió területén találhatók. A felperes szerint hasonló esetben azonban az ilyen eszközök átruházása csak a korlátozó intézkedések feloldását követően válik hatályossá.

121 Végül a felperes arra hivatkozik, hogy a vitatott ügylet árát a Valtourának fizették meg, nem pedig a társainak, és a Tanács nem bizonyította, hogy O. Deripaska javára történt fizetés. Mindenesetre a szóban forgó ügylet területen kívüli jellegére tekintettel az uniós jog egyetlen rendelkezésével sem ellentétes az, ha egy nem az Unió területén letelepedett társaság osztalékot fizet valamely részvényesének.

122 Negyedszer, a felperes azt állítja, hogy a Tanács nem bizonyította a kijátszást tiltó rendelkezések megsértésére irányuló szándékot, holott az ilyen szándékot a módosított 269/2014 rendelet 9. cikke megköveteli.

123 E tekintetben a felperes hangsúlyozza, hogy a szóban forgó ügylet nyilvános volt, és számos óvintézkedést tett annak biztosítása érdekében, hogy az ügylet ne sértse a szóban forgó korlátozó intézkedéseket. Közelebbről, a háromoldalú megállapodás, amelynek az RBI Ausztria – egy elismert osztrák bank – tagja volt, az említett ügylet végrehajtását az ezen ügyletnek az említett korlátozó intézkedésekkel való összeegyeztethetőségére vonatkozó jogi vélemények beszerzésétől, valamint a korlátozó intézkedések tárgyában hatáskörrel rendelkező osztrák hatóságokkal való szoros együttműködéstől tette függővé. A szóban forgó ügylet egyébként ezen óvintézkedések fennállása miatt nem vezetett eredményre, az osztrák hatóságok álláspontjának megfelelően.

124 A Bizottság által támogatott Tanács vitatja a felperes érvelését.

1) Előzetes megfontolások

125 Az ítélkezési gyakorlat szerint a bírósági felülvizsgálat hatékonysága, amelyet az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke garantál, többek között megköveteli, hogy az uniós bíróság meggyőződjön arról, hogy azon határozat, amellyel korlátozó intézkedéseket fogadtak el vagy tartottak fenn, és amely az érintett személy vagy szervezet tekintetében egyedi hatállyal bír, kellően biztos ténybeli alappal rendelkezik. Ez magában foglalja az említett határozat alapjául szolgáló indokolásban hivatkozott tények vizsgálatát, így a bírósági felülvizsgálat nem a hivatkozott indokok absztrakt valószínűségének értékelésére korlátozódik, hanem arra irányul,

hogy megalapozottak-e ezek az indokok, vagy legalább azok közül egy, az ugyanezen határozat alátámasztására önmagában elengedőnek tekintett indok (2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 119. pont; 2014. november 5-i Mayaleh kontra Tanács ítélet, T-307/12, és T-408/13, EU:T:2014:926, 128. pont).

126 Egy ilyen értékelést a bizonyítékok és az információk nem elszigetelt módon, hanem azon összefüggésben történő vizsgálatával kell elvégezni, amelybe azok illeszkednek. Amint ugyanis arra a fenti 66. pont emlékeztet, a Tanács eleget tesz a rá háruló bizonyítási tehernek, ha az uniós bíróság előtt kellően konkrét, pontosan meghatározott és egybevágó valószínűsítő körülmények olyan együttesét mutatja be, amely lehetővé teszi a pénzeszközei befagyasztására vonatkozó intézkedéssel érintett személy és a megdönteni kívánt rezsim vagy általában a leküzdeni kívánt helyzetek közötti elégséges kapcsolat fennállásának megállapítását.

127 Vitatás esetében az Unió illetékes hatóságának kell az érintett személlyel szemben felhozott indokok megalapozottságát bizonyítani, és nem az érintett személynek kell az említett indokok megalapozottságának hiányára vonatkozó negatív bizonyítékot szolgáltatni. Szükséges az, hogy a szolgáltatott információk vagy bizonyítékok alátámasszák az érintett személlyel szemben felhozott indokokat (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 121. és 122. pont; 2014. július 3-i National Iranian Tanker Company kontra Tanács ítélet, T-565/12, EU:T:2014:608, 57. pont).

128 Ebben az esetben az uniós bíróság feladata a hivatkozott tények tárgyi valószerűségének vizsgálata ezen információk vagy bizonyítékok alapján, és ez utóbbiak bizonyító erejének értékelése az adott ügy körülményeitől függően, és különösen az érintett személy vagy szervezet által e tények tárgyában benyújtott esetleges észrevételek fényében (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 124. pont).

129 Ezen előzetes megfontolások fényében kell megvizsgálni, hogy a Tanács értékelési hibát követett-e el, amikor a megtámadott jogi aktusokban úgy határozott, hogy a felperes nevét felveszi, majd fenntartja a vitatott jegyzékeken a h) kritérium első része alapján.

2) A 269/2014 rendeletben előírt intézkedések „kijátszásának” fogalmáról

130 Amint az a fenti 106. és 107. pontban megállapításra került, a Tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes elősegíti a 269/2014 rendeletben előírt intézkedések kijátszására vonatkozó tilalom megsértését, mivel ilyen tilalmat e módosított rendelet 9. cikkének (1) bekezdése ír elő. E rendelkezés a következőképpen rendelkezik:

„Tilos az olyan tevékenységekben való tudatos és szándékos részvétel, amelynek célja vagy hatása az e rendeletben foglalt tilalmak kijátszása, ideértve az ilyen tevékenységekben anélkül történő részvételt is, hogy az említett célra vagy hatásra szándékosan törekednének, de tudatában vannak, hogy a részvételnek lehet ez a célja vagy hatása, és ennek lehetőségét elfogadják.”

131 Egyébiránt emlékeztetni kell arra is, hogy a módosított 269/2014 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a]z I. mellékletben felsorolt természetes vagy jogi személyekhez, szervezetekhez vagy szervekhez, illetve a velük összefüggésbe hozható természetes vagy jogi személyekhez, szervezetekhez vagy szervekhez tartozó, az ezek tulajdonában vagy birtokában lévő vagy ellenőrzése alatt álló valamennyi pénzeszközt és gazdasági erőforrást be kell fagyasztani”, majd a (2) bekezdésben, hogy „nem bocsátható rendelkezésre – sem közvetlenül, sem

közvetve – semmilyen pénzeszköz vagy gazdasági erőforrás az I. mellékletben felsorolt természetes vagy jogi személyek, szervezetek vagy szervek, illetve a velük összefüggésbe hozható természetes vagy jogi személyek, szervezetek vagy szervek részére, illetve javára”.

132 Ily módon, amikor a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében olyan tevékenységeket említ, amelyek célja vagy hatása az említett rendeletben előírt tilalmak „kijátszása”, amelyek között szerepelnek a 2. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt intézkedések, vagyis egyrészt a vitatott jegyzékeken szereplő személyek pénzeszközeinek és gazdasági erőforrásainak befagyasztása, másrészt pedig a pénzeszközök vagy gazdasági erőforrások e személyek rendelkezésére bocsátásának vagy javára történő rendelkezésre bocsátásának tilalma, az uniós jogalkotó azokra a tevékenységekre utal, amelyeknek az a célja vagy eredménye, hogy kivonják e személyeket ezen intézkedések alkalmazása alól, pontosítva, hogy az ilyen tevékenységek különböznek azoktól a cselekményektől, amelyek formálisan sértik az e 2. cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt tilalmakat (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2011. december 21-i Afrasiabi és társai ítélet, C-72/11, EU:C:2011:874, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

133 Ennélfogva a szóban forgó korlátozó intézkedések kijátszásának tilalmát úgy kell értelmezni, hogy az többek között azokat a tevékenységeket fedi le, amelyekről objektív körülmények alapján úgy tűnik, hogy formális megjelenésük látszata alatt, amely e személyeket kivonja a vitatott jegyzékeken szereplő személyek pénzeszközei és gazdasági forrásai befagyasztása, illetve pénzeszközök vagy gazdasági erőforrások e személyek rendelkezésére bocsátására vagy a javukra történő rendelkezésre bocsátására vonatkozó tilalom megsértésének tényállási elemei alól, önmagukban vagy más tevékenységekkel való esetleges kapcsolatuk miatt mégis az a céljuk vagy eredménye, hogy meghiúsítsák ezeket az intézkedéseket (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2011. december 21-i Afrasiabi és társai ítélet, C-72/11, EU:C:2011:874, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

134 Következésképpen a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kijátszás” fogalma minden olyan tevékenységtípusra vonatkozik, függetlenül annak formális megjelenésétől, amelynek célja vagy eredménye – önmagában vagy más ügyletekkel együtt – az említett rendeletben előírt korlátozó intézkedések meghiúsítása. E tekintetben, amint az az e rendelkezésben használt „célja vagy hatása” kifejezésben szereplő „vagy” kötőszóból kitűnik, és ellentétben azzal, amit a felperes állít, nem szükséges, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedést ténylegesen meghiúsítsák. Valamely tevékenység puszta fennállása, amellyel kapcsolatban olyan objektív tényezők állnak fenn, amelyek alapján megállapítható, hogy az ilyen meghiúsítás elérésére irányul, elegendő ahhoz, hogy azt a h) kritérium első része értelmében vett kijátszásnak lehessen tekinteni.

135 Végül ahhoz, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozzon, az e rendeletben előírt tilalmak kijátszására irányuló tevékenységekben való részvételnek e rendelkezés szerint „tudatosan és szándékosan” kell megvalósulnia, ami két együttes feltételt foglal magában, amelyek közül az egyik a tudomásra, a másik pedig az akaratra vonatkozik. Ugyanezen rendelkezés szerint azonban ezt a kettős feltételt kifejezetten teljesítettnek kell tekinteni, ha valamely személy anélkül vesz részt ilyen tevékenységekben, hogy szándékosan törekedne a korlátozó intézkedések kijátszásának céljára vagy hatására, „ugyanakkor tudatában van annak, hogy a részvételnek lehet ez a célja vagy hatása, és ennek lehetőségét elfogadja”.

136 E megfontolások fényében ebben a szakaszban meg kell vizsgálni, hogy a Tanács rendelkezett-e olyan információkkal, amelyek lehetővé tették számára annak megállapítását, hogy a szóban forgó ügylet olyan, a felperes által elősegített ügyletnek minősülhet, amelynek célja vagy hatása a módosított 269/2014 rendeletben előírt korlátozó intézkedések kijátszása volt.

3) A 269/2014 rendeletben előírt intézkedések kijátszására vonatkozó tilalom megsértésének elősegítéséről

137 A megtámadott jogi aktusokban a Tanács lényegében úgy ítélte meg, hogy a felperes a szóban forgó ügyletben való részvétele révén összetett csalási mechanizmust hozott létre annak érdekében, hogy megkönnyítse az O. Deripaska tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló részvények befagyasztásának, valamint a pénzeszközök vagy gazdasági erőforrások ez utóbbi rendelkezésére bocsátására vonatkozó tilalom kijátszását.

138 A vele szemben felhozott indokok szerint a felperes „a Titul LLC tulajdonosa” és az „egy leányvállalatot hozott létre, a JSC Iliadist, amely megszerezte [O.] Deripaska Rasperiában fennálló részesedését, és ezáltal a S[trabag] befagyasztott részvényeit is.

139 Elsősorban először is el kell utasítani azt az érvelést, amellyel a felperes arra hivatkozik, hogy igazságügyi hatóság nem állapította meg a korlátozó intézkedések kijátszásának bűncselekményét. Amint ugyanis az első jogalap vizsgálatából kitűnik, a h) kritérium első részének alkalmazásához nem szükséges ilyen megállapítás.

140 Másodsorban meg kell vizsgálni, hogy a Tanács rendelkezett-e olyan információkkal, amelyek lehetővé tették számára annak megállapítását, hogy az ügylet a módosított 269/2014 rendeletben előírt korlátozó intézkedések kijátszásának minősülhetett.

141 E tekintetben az ügy irataiból kitűnik, és egyébiránt a felek között egyébként nem vitatott, hogy először is az Iliadist 2023. július 12-én alapították Oroszországban, 49%-ban az orosz jog szerint alapított LLC Titul tulajdonában áll – amelynek maga a felperes 100%-os tulajdonosa –, 43,5%-ban az orosz jog szerinti InStroi Group LLC társaság (a továbbiakban: Instroi) és 7,5%-ban az orosz jog szerinti Altera Capital LLC társaság (a továbbiakban: Altera) tulajdonában.

142 Másodszor, 2023. december 14-én a szóban forgó ügyletet végrehajtották. Ezen ügylettel az Iliadis a Valtoura orosz jog szerinti társaságtól megszerezte az orosz jog szerinti Rasperia társaság részvényeinek 100%-át, összesen hozzávetőleg 70 milliárd orosz rubelért (hozzávetőleg 70 millió euró), a Rasperia pedig az osztrák jog szerinti Strabag társaság 28,5 millió részvényével, vagyis ez utóbbi tőkéjének 24,1%-ával rendelkezett. Az osztrák hatóságok befagyasztották a Strabag részvényeit az RBI Ausztriánál azzal az indokkal, hogy azok olyan személy tulajdonában, birtokában vagy ellenőrzése alatt álló pénzeszközök voltak, aki korlátozó intézkedések hatálya alá tartozik, nevezetesen O. Deripaska, akiről úgy vélték, hogy ő irányítja a Valtourát, amely a Rasperia 100%-os tulajdonosa volt. E tekintetben az iratokból az is kitűnik, hogy a Valtoura 43,5%-ban az Instroi, 7,5%-a az Altera, 13,18%-a pedig közvetlenül O. Deripaska, 35,82%-ban pedig a ciprusi székhelyű és O. Deripaska 100%-os tulajdonában álló Melisantis Ltd társaság tulajdonában volt.

143 Harmadszor, 2023. december 19-én a Rasperia háromoldalú megállapodást kötött egyrészt az osztrák RBI Ausztriával, másrészt pedig e bank orosz leányvállalatával, a Raiffesen Oroszországgal. E megállapodás tárgya az volt, hogy a Raiffeisen Oroszország megvásárolja a Rasperia tulajdonában lévő Strabag részvényeit, majd e részvényeket osztalékként ki kellett

fizetni az RBI Ausztria részére. A tárgyaláson a felperes pontosította, hogy a szóban forgó ügyletet és a háromoldalú megállapodást együttesen alakították ki, azok összefüggtek egymással és egymást követő lépéseket jelentettek.

144 Negyedszer, 2024. március 27-én a Strabag közleményt tett közzé, amelyben jelezte, hogy immár 24,1%-ban az Iliadis tulajdonában áll a Rasperia révén, mivel O. Deripaska lemondott a közvetett ellenőrzéséről, de a Rasperia tulajdonában lévő részvényeket továbbra is befagyasztottnak tekinti, mivel nem tud megbizonyosodni arról, hogy a tulajdonosi szerkezet e változása milyen hatást gyakorol a meglévő korlátozó intézkedésekre (a WK iratanyag 3. sz. irata).

145 Ötödször, 2024. április 2-án az RBI Ausztria közleményt tett közzé, amelyben bejelentette, hogy az illetékes hatóságok jelenleg vizsgálják a háromoldalú megállapodásnak a korlátozó intézkedések rendszerével való összeegyeztethetőségét, és hogy az RBI Ausztria fenntartja azon eredeti értékelését, amely szerint az említett megállapodás teljes mértékben megfelel az említett rendszernek. Az RBI Ausztria azt is hangsúlyozta, hogy a Rasperiát átruházták az Iliadisra, pontosítva, hogy az Iliadis nem tartozik korlátozó intézkedések hatálya alá, ami megnyugtató lehet azzal kapcsolatban, hogy a Strabag részvényeinek az RBI Ausztria általi megszerzése nem az ilyen intézkedések hatálya alá tartozó személy javát szolgálja.

146 Hatodszor, 2024. május 8-án az RBI Ausztria bejelentette, hogy igazgatótanácsa elővigyázatosságból úgy határozott, hogy lemond a Strabag részvényeinek megszerzéséről az illetékes hatóságokkal folytatott megbeszéléseket követően, amelyek nem tették lehetővé számára, hogy megfelelő biztosítékokat kapjon az ügylet lebonyolítására.

147 Végül hetedszer, 2024. május 17-én egyrészt az Österreichische Nationalbank (osztrák nemzeti bank) mint a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztására vonatkozó intézkedések tekintetében hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság levelet írt az RBI Ausztria részére, amelyben tájékoztatta őt azon álláspontjáról, amely szerint, ha a Strabag részvényeinek befagyasztását feloldaná, az a módosított 269/2014 rendelet 2. cikke (2) bekezdése vagy a korlátozó intézkedések kijátszásának az ugyanezen rendelet 9. cikkében előírt tilalma megsértésének minősülne (a WK iratanyag 4. sz. irata). Másrészt az osztrák nemzeti bank is levelet írt a Bundesministerium für europäische und internationale Angelegenheitennek (európai és nemzetközi ügyek szövetségi minisztériuma, Ausztria), hogy tájékoztassa őt a szóban forgó ügyletről, és ismertesse annak mechanizmusait (a WK iratanyag 1. sz. irata).

148 Úgy tűnik tehát, hogy a szóban forgó művelet arra irányult, hogy lehetővé tegye a Rasperia tulajdonában lévő Strabag részvényeinek átruházását, amelyeket a módosított 269/2014 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése alapján amiatt fagyasztottak be, hogy azok O. Deripaska tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álltak, akinek a neve szerepelt a vitatott jegyzékekben, és hogy e célból az Iliadis az orosz jog szerint egy oroszországi ügylet keretében 70 millió eurónak megfelelő összeget fizetett a Valtourának.

149 Egyébiránt, amint az a fenti 112. pontban megállapításra került, a felperes maga is elismeri, hogy a szóban forgó ügyletben részt vevő felek úgy ítélték meg, hogy a részvényesi változás elősegítené az eltérés engedélyezését, és hogy az említett ügylet célja az volt, hogy növelje a Rasperia tulajdonában lévő Strabag részvényei befagyasztásának feloldására vonatkozó engedély megszerzésének esélyeit. E tekintetben a tárgyaláson ezzel kapcsolatban feltett kérdésre válaszolva a felperes nem jelölte meg az ilyen eltérés vagy a befagyasztás feloldásának jogalapját, hanem csupán azt fejtette ki, hogy a szóban forgó ügylet összességében lehetővé tette volna azon esélyek növelését, hogy az osztrák hatóságok eltérést engedjenek vagy feloldják a befagyasztást,

mivel annak célja annak lehetővé tétele volt, hogy a háromoldalú megállapodás végrehajtása ne vonja maga után pénzeszközök átutalását olyan személy részére, akinek a neve szerepel a vitatott jegyzékeken. E körülmények annak bizonyítására irányulnak, hogy a szóban forgó ügylet célja az volt, hogy megszüntesse a Rasperia tulajdonában álló Strabag részvényei felett O. Deripaska által az Unión kívül végrehajtott ügylet révén gyakorolt irányítást annak érdekében, hogy végül és az előírt engedélyek megszerzését követően rendelkezni lehessen az akkor még befagyasztott részvényekkel.

150 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Tanács elegendő bizonyítékkal rendelkezett annak megállapításához, hogy a szóban forgó ügylet olyan „összetett mechanizmusnak” minősül, amelynek tárgya vagy célja a módosított 269/2014 rendelet 2. cikkének a vitatott jegyzékekkel összefüggésben értelmezett (1) bekezdésében előírt korlátozó intézkedés, vagyis az O. Deripaska pénzeszközeinek és gazdasági erőforrásainak befagyasztására vonatkozó intézkedés hatásainak meghiúsítása volt.

151 Ezenfelül az osztrák nemzeti bank által az RBI Ausztria részére 2024. május 17-én küldött, fent hivatkozott levélből (a WK iratanyag 4. sz. irata) kitűnik, hogy 2024. április 2-án az RBI Ausztria arról tájékoztatta a Finanzmarktaufsichtsbehördét (FMA, pénzügyi piacfelügyeleti hatóság, Ausztria), hogy O. Deripaska a szóban forgó ügylet keretében 10 és 35 millió euró közötti pénzösszegben fog részesülni. Ez az információ egy tagállam vizsgálati hatáskörrel rendelkező hatóságától származik, és azt a felperes nem kérdőjelezi meg komolyan, hanem annak vitatására és annak hangsúlyozására szorítkozik, hogy az árat a Valtourának, nem pedig a részvényeseinek fizették ki. Ezenkívül a WK iratanyag 3. sz. irata, vagyis a Strabag fent említett, 2024. március 27-i sajtóközleménye megemlíti O. Deripaska és az Iliadis azon bejelentéseit, amelyek a Rasperia Iliadis részére történő átadására vonatkoztak, és amelyek célja a 2023 decemberében bejelentett, „oroszországi értékesítés véglegesítése” volt, ami megerősíti egyrészt O. Deripaska szóban forgó ügyletben való részvételét, másrészt pedig az „értékesítés” kifejezés használatával az említett ügylet visszterhes jellegét.

152 Ezenfelül a Valtoura által O. Deripaska részére történő pénzösszeg fizetését megerősíti az Instroi és az O. Deripaska 100%-os tulajdonában álló Melisantis között a Valtoura igazgatására vonatkozóan létrejött részvényesi megállapodás, amelyet az ellenkérelem mellékleteként nyújtottak be, és amelyre az osztrák nemzeti bank a 2024. május 17-i, az európai és nemzetközi ügyekért felelős szövetségi minisztériumnak és az RBI Ausztriának címzett levelében hivatkozott (a WK iratanyag 1. és 4. sz. irata). Egyrészt ugyanis az említett megállapodás 2.1. pontjának vi. alpontja előírja, hogy főszabály szerint „minden osztalék vagy egyéb kifizetés kifizetéséhez” a részvényesek egyhangú szavazata szükséges. Másrészt először is az említett megállapodás 4.1. pontja szerint „[a] 2.1 [pont] nem alkalmazandó a Strabagra”, másodszor, „a Rasperia mint a Strabag részvényese jogainak gyakorlása […] a [Melisantis] utasításai alapján történik, harmadszor pedig az [Instroi] a [Melisantis] utasításainak megfelelően szavaz a Strabagra vonatkozó valamennyi kérdésben”. E rendelkezések fényében hihetőnek tűnik, hogy a Valtourának a Rasperiához vagy a Strabaghoz kapcsolódó pénzösszegnek a részvényesei – köztük O. Deripaska – részére történő felosztására vonatkozó határozata kizárólag az O. Deripaska 100 %-os tulajdonában álló Melisantis kérelmére hozható meg, ami alátámasztja az osztrák nemzeti bank által benyújtott, az FMA-ra hivatkozó információkat.

153 Következésképpen a Tanács olyan információkkal is rendelkezett, amelyek lehetővé tették annak megállapítását, hogy a szóban forgó ügylet tárgya vagy célja a módosított 269/2014 rendelet 2. cikkének a vitatott jegyzékekkel összefüggésben értelmezett (2) bekezdésében előírt korlátozó

intézkedés hatásainak meghiúsítása volt, lehetővé téve O. Deripaska számára, hogy az Unió területén található befagyasztott eszközök átruházása ellenében pénzösszeget bocsássanak a rendelkezésére.

154 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Tanács bizonyította, hogy a szóban forgó ügylet célja az O. Deripaskával szemben a 269/2014 rendeletben előírt korlátozó intézkedések kijátszása volt.

155 Az a körülmény, hogy ez az ügylet végül nem járt sikerrel, nem kérdőjelezheti meg ezt az értékelést, a fenti 134. pontban kifejtetteknek megfelelően.

156 Harmadszor, ami azt a kérdést illeti, hogy a felperes a h) kritérium fenti 54. pontban értelmezett első része értelmében „elősegítette-e” ezt az ügyletet, meg kell állapítani, hogy az említett ügylet abból ered, hogy 2023 júliusában két társaság létrehozta az Iliadist – közülük az egyik a Titul, amely a felperes 100%-os tulajdonában van (lásd a fenti 141. pontot). Ezenkívül, amint azt az osztrák nemzeti bank az RBI Ausztriának címzett 2024. március 17-i levelében (a WK iratanyag 4. sz. irata) hangsúlyozta, és amint arra a fenti 142. pont utalt, az Iliadis és a Valtoura, vagyis azok a felek, amelyek megállapodtak a Rasperia átruházásáról, 49%-ban a felperes, illetve O. Deripaska tulajdonában állnak, és e két társaság fennmaradó 51%-a ugyanazon részvényesek, nevezetesen az Instroi és az Altera tulajdonában van, amelyek az Iliadisban és a Valtourában 43,5%-os, illetve 7,5%-os részesedéssel rendelkeznek. Ez a helyzet arra utaló valószínűsítő körülménynek is minősül, hogy a szóban forgó ügyletet O. Deripaskával egyeztetve hajtották végre annak érdekében, hogy őt a felperes váltsa fel a hozzájuk kapcsolódó társaságok közreműködése révén, ami megerősíti, hogy a felperes elősegítette a szóban forgó ügyletet.

157 Következésképpen a Tanács elegendő valószínűsítő körülménnyel rendelkezett annak megállapításához, hogy a szóban forgó ügylet főszabály szerint igazolja a felperes nevének a vitatott jegyzékekbe a h) kritérium első része alapján történő felvételét.

158 A fenti 157. pontban említett értékelést nem kérdőjelezhetik meg a felperes azon érvei, amelyek szerint nem állt szándékában részt venni a korlátozó intézkedések kijátszásában, lényegében azzal az indokkal, hogy a szóban forgó ügyletben részt vevő felek tudták, hogy az ügyletnek nem lehet közvetlen következménye a Strabag részvényei befagyasztásának feloldása, hanem ahhoz valamely nemzeti hatóság engedélye szükséges, mivel a háromoldalú megállapodás kifejezetten az Oroszországi Föderációval szembeni korlátozó intézkedésekre vonatkozó szabályok betartását írja elő a megállapodás megvalósításának feltételeként, és hogy az említett ügylet átlátható módon, az illetékes osztrák hatóságokkal együttműködve valósult meg, előzetes jogi szakvélemények alapján.

159 A korlátozó intézkedések kijátszása ugyanis formailag jogszerű ügylet látszatát keltheti, de valójában tiltott, ha más ügyletekkel együtt a korlátozó intézkedések meghiúsítását eredményezi (lásd a fenti 132–134. pontot). Márpedig a szóban forgó ügylet alkalmas volt arra, hogy ilyen meghiúsulást eredményezzen, mivel annak tárgya orosz személyek és szervezetek közötti ügylet megvalósítása volt a Rasperia tulajdonában lévő Strabag befagyasztott részvényei tulajdonjogának módosítása és e részvények átruházásának lehetővé tétele érdekében, miközben a befagyasztásuk oka, vagyis O. Deripaska nevének a vitatott jegyzékekbe való felvétele továbbra is hatályban maradt.

160 E körülmények között, amint azt lényegében a Tanács hangsúlyozza, objektív okok álltak fenn annak megállapításához, hogy a szóban forgó ügylet célja az volt, hogy olyan helyzetet mutassanak be az osztrák hatóságoknak, amelyben az Oroszországban végrehajtott ügyleteket követően O. Deripaska már nem kapcsolódik befagyasztott részvényekhez, annak érdekében, hogy ugyanezen hatóságok engedélyezzék e részvények feloldását.

161 Következésképpen az a tény, hogy az osztrák hatóságok részt vettek a szóban forgó ügyletben, és hogy hozzájárulásuk szükséges feltétele volt annak, hogy azt sikeresen végrehajtsák, nem lehet döntő jelentőségű.

162 Kétségtelen, hogy ahhoz, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozzon, az szükséges, hogy az e rendeletben előírt tilalmak kijátszására irányuló tevékenységekben való részvételre „tudatosan és szándékosan” kerüljön sor. Ugyanezen rendelkezés azonban azonnal enyhíti ezt a követelményt azáltal, hogy ugyanebben a mondatban kimondja, hogy ez az eset áll fenn, „ideértve az ilyen tevékenységekben anélkül történő részvételt is, hogy az említett célra vagy hatásra szándékosan törekednének, de tudatában vannak, hogy a részvételnek lehet ez a célja vagy hatása, és ennek lehetőségét elfogadják” (lásd a fenti 135. pontot).

163 Márpedig a jelen ügyben, amint azt a felperes elismeri, a szóban forgó ügylet célja az volt, hogy lehetővé tegye a Strabag részvényei befagyasztásának feloldását, amelyeket azzal az indokkal fagyasztottak be, hogy azokat O. Deripaska irányította (lásd a fenti 149. pontot), ami az utóbbival szemben előírt korlátozó intézkedések kijátszására irányuló törekvést jelenti. Ebből következik, hogy még ha feltételezzük is, hogy a h) kritérium első részének alkalmazása megköveteli a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében előírt, a fenti 162. pontban felidézett ismeretre és szándékra vonatkozó feltétel teljesülését, a felperesnek tudnia kellett arról, hogy a szóban forgó műveletben az Iliadis létrehozásán keresztül való tényleges részvétele, majd a Rasperia felvásárlása olyan tevékenységnek minősülhet, amelynek célja vagy hatása a korlátozó intézkedések kijátszása.

164 A fentiek összességére tekintettel a Tanács bizonyította, hogy elegendő kapcsolat áll fenn a felperes és a módosított 269/2014 rendeletben az O. Deripaskával szemben előírt korlátozó intézkedések kijátszására irányuló ügylet között, ami lehetővé tette számára annak megállapítását, hogy a felperes elősegítette az említett rendeletben előírt intézkedések kijátszására vonatkozó tilalom megsértését a h) kritérium első része értelmében.

165 Ebben a szakaszban tehát meg kell vizsgálni, hogy a szóban forgó ügylet – tekintettel a bekövetkezésének időpontjára – igazolhatja-e a felperes nevének a vitatott jegyzékekbe való felvételét, majd az azokon való fenntartását, amit a felperes vitat.

c) A felperessel szemben előírt korlátozó intézkedések állítólagos elavultságáról

166 A felperes azt állítja, hogy a szóban forgó ügylet múltbeli ténynek minősül, amely a 2024. júniusi jogi aktusok elfogadásának időpontjában nem tette lehetővé nevének a vitatott jegyzékekbe való felvételét, annál is inkább, mivel a h) kritérium első részének szövege jelen időben van megfogalmazva.

167 Ugyanebben az értelemben az első kiigazítási beadványban a felperes arra hivatkozik, hogy a 2024. szeptemberi jogi aktusok időpontjában nem lehetett úgy tekinteni, hogy részt kívánt venni a korlátozó intézkedések kijátszásában, mivel keresetet indított a hatáskörrel rendelkező orosz bíróságok előtt a szóban forgó ügylet megsemmisítése iránt. Márpedig a Tanács ezt nem vette

figyelembe, és a felperes azt rója fel neki, hogy nevének a vitatott jegyzékeken a 2024. szeptemberi jogi aktusokkal való fenntartása érdekében csak a 2024. júniusi jogi aktusokat megelőző bizonyítékokra támaszkodott. Ezáltal a Tanács múltbeli tények miatt vette fel a felperes nevét a vitatott jegyzékekbe, ami azt jelenti, hogy vele szemben büntetőjogi szankciókat, nem pedig korlátozó intézkedéseket írtak elő.

168 A második kiigazítási beadványban a felperes jelzi, hogy 2024. december 12-én vitarendezési megállapodást kötött Moszkva város kereskedelmi bírósága előtt, az eljárás lezárását pedig az említett bíróság 2025. február 28-án jegyezte be. E megállapodás értelmében egyrészt a Rasperia részvényeit visszaadták a Valtourának, tehát azok már nem az Iliadis tulajdonában voltak, másrészt pedig a felperest kártérítésben részesítették az elszenvedett kárért.

169 A felperes jelzi, hogy e helyzet megváltozásáról csak a 2025. márciusi jogi aktusok elfogadását követően tájékoztatta a Tanácsot, mivel a Tanács nem tájékoztatta őt arról, hogy az említett jogi aktusok elfogadása előtt meg kívánja újítani a vele szembeni korlátozó intézkedéseket, noha 2024. október 31-én felülvizsgálati kérelmet nyújtott be hozzá.

170 A harmadik kiigazítási beadványban a felperes arra hivatkozik, hogy elérte a szóban forgó ügylet megsemmisítését, és azóta semmilyen kapcsolatban nem áll a Valtourával, amely 2024. december 12. óta ismét a Rasperia teljes tőkéjével rendelkezett, és amely 2025. június 30-án visszafizette a Rasperia Iliadis részére történt eladásából származó összeget. A felperes hozzáteszi, hogy az Iliadis már nem rendelkezik részesedéssel, és már nem folytat semmilyen tevékenységet, így azt tervezi, hogy kilép e társaságból, vagy kezdeményezi annak felszámolását, ez utóbbi eset azonban a többi részvényes beleegyezésétől függ. Mindenesetre a felperes szerint úgy kell tekinteni, hogy a szóban forgó ügylet soha nem létezett, és az Iliadis puszta létezése, amely semmilyen kapcsolatban nem áll a Strabaggal, nem igazolhatja nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartását a h) kritérium első része alapján.

171 A Belga Királyság és a Bizottság által támogatott Tanács vitatja a felperes érvelését.

172 A fenti 92. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat szerint a korlátozó intézkedések biztosítási jellegűek, természetüknél fogva ideiglenesek, és azok érvényessége mindig a meghozataluk alapját képező ténybeli és jogi körülmények további fennállásának, valamint a hozzájuk kapcsolódó célkitűzés elérése érdekében való fenntartásuk szükségességének a függvénye. Így e korlátozó intézkedések időszakos felülvizsgálatakor a Tanácsnak el kell végeznie a helyzet naprakész értékelését, és el kell készítenie az ilyen intézkedések hatásának mérlegét annak megállapítása érdekében, hogy ezen intézkedések lehetővé tették-e az érintett személyek és szervezetek nevének a vitatott jegyzékbe való első felvételével megvalósítani kívánt célok elérését, vagy az említett személyek és szervezetek tekintetében még mindig ugyanazon következtetés vonható le (lásd: 2022. április 27-i Ilunga Luyoyo kontra Tanács ítélet, T-108/21, EU:T:2022:253, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. október 26-i Ovsyannikov kontra Tanács ítélet, T-714/20, nem tették közzé, EU:T:2022:674, 67. pont).

173 Ebből következik, hogy valamely személy neve szóban forgó jegyzékekben való fenntartásának igazolása érdekében nem tiltott, hogy a Tanács ugyanazokra a bizonyítékokra hivatkozzon, amelyek igazolták az említett személy nevének a szóban forgó jegyzékekbe való eredeti felvételét, újbóli felvételét vagy korábbi fenntartását, amennyiben egyrészt a jegyzékbevétel indokai változatlanok, másrészt pedig a körülmények nem változtak oly módon, hogy e bizonyítékok elavultak volna (lásd ebben az értelemben: 2020. szeptember 23-i Kaddour kontra Tanács ítélet, T-510/18, EU:T:2020:436, 99. pont). E tekintetben a kontextus változása magában foglalja

egyrészt azon ország helyzetének, amely vonatkozásában a korlátozó intézkedések rendszerét létrehozták, valamint az érintett személy sajátos helyzetének (2022. október 26-i Ovsyannikov kontra Tanács ítélet, T-714/20, nem tették közzé, EU:T:2022:674, 78. pont; lásd még ebben az értelemben: 2020. szeptember 23-i Kaddour kontra Tanács ítélet, T-510/18, EU:T:2020:436, 101. pont), és másrészt a releváns körülmények összességének, különösen a korlátozó intézkedésekkel elérni kívánt célok megvalósulása hiányának figyelembevételét (2022. április 27-i Ilunga Luyoyo kontra Tanács ítélet, T-108/21, EU:T:2022:253, 56. pont; lásd még ebben az értelemben és analógia útján: 2020. február 12-i Amisi Kumba kontra Tanács ítélet, T-163/18, EU:T:2020:57, 82–84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

174 A jelen ügyben a felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács egy múltbeli ügyletre támaszkodott nevének a vitatott jegyzékekbe való felvétele és az azokon való fenntartása érdekében, míg a h) kritérium első részét a jelen ügyben fogalmazták meg. Különösen hangsúlyozza, hogy megtette a szóban forgó ügylet hatásainak megszüntetéséhez szükséges intézkedéseket, amit a Tanács nem vett figyelembe.

175 Először is igaz, hogy jelen időben fogalmazták meg a h) kritérium első részét, mivel az lehetővé teszi azon személyek nevének a vitatott jegyzékekbe való felvételét, „akik elősegítik a kijátszás tilalmának megsértését”.

176 Mindazonáltal önmagában a Tanács azon döntése, hogy jelen időben fogalmazza meg a vitatott jegyzékekbe való felvételre vonatkozó kritériumot, nem zárja ki, hogy valamely személy nevének az említett jegyzékekbe e kritérium alapján történő felvétele múltbeli tényeken alapuljon, amelyek az ilyen felvételről való döntés időpontjában befejeződtek.

177 Amint ugyanis arra a fenti 172. pont emlékeztetett, a valamely kritérium meghatározása során alkalmazott időtől függetlenül a korlátozó intézkedések érvényessége mindig az elfogadásuk alapjául szolgáló ténybeli és jogi körülmények további fennállásától, valamint attól függ, hogy a hozzájuk kapcsolódó cél elérése érdekében szükséges-e a korlátozó intézkedések fenntartása.

178 Egyébiránt az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek és szervezetek nevének a listára való felvételével kapcsolatban a jelen idő a jogi meghatározások általános értelmére utal, nem pedig egy meghatározott időszakra (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2020. február 12-i Amisi Kumba kontra Tanács ítélet, T-163/18, EU:T:2020:57, 82. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

179 Közelebbről, a h) kritérium első része a szövegére tekintettel feltételezi az Oroszországi Föderációval szembeni korlátozó intézkedéseket előíró bizonyos rendelkezésekben előírt kijátszási tilalmak megsértésének konkrét és azonosított eseteire való hivatkozást, és ennélfogva szükségszerűen magában foglalja, hogy az érintett személynek az ilyen jegyzékbevétel alapjául szolgáló cselekményeire vagy mulasztásaira a Tanács határozatának meghozatalakor már sor került.

180 Ez nem változtat azon, hogy a kijátszási ügylet megvalósításának időpontja és az ilyen ügyletet elősegítő személy nevének a vitatott jegyzékre való felvétele közötti időmúlás olyan tényezőnek minősül, amelyet figyelembe kell venni az ilyen jegyzékbevétel megalapozottságának értékelése során (lásd analógia útján: 2024. szeptember 11-i Ezubov kontra Tanács ítélet, T-741/22, nem tették közzé, EU:T:2024:605, 189. pont; 2024. szeptember 11-i Tokareva kontra Tanács ítélet, T-744/22, EU:T:2024:608, 145. pont).

181 Másodszor, ami azt a kérdést illeti, hogy a jelen ügyben a szóban forgó ügylet releváns volt-e – tekintettel egyrészt az ezen ügylet és a megtámadott aktusok elfogadása között eltelt időre, másrészt pedig a felperes által ezen ügylet hatásainak megszüntetése érdekében tett lépésekre –, különbséget kell tenni a megtámadott jogi aktusok sorozata között, mivel azok elfogadásának időpontja eltér egymástól.

1) A 2024. júniusi jogi aktusokról

182 A felperes nevének a vitatott jegyzékekbe való eredeti felvételére vonatkozó 2024. júniusi jogi aktusok elfogadásának időpontjában egyrészt a Rasperia Iliadis általi felvásárlása még mindig hatályos volt, másrészt pedig az RBI Ausztria 2024. május 8-án bejelentette, hogy lemond a háromoldalú megállapodás végrehajtásáról (lásd a fenti 146. pontot), azaz az említett jogi aktusok elfogadásának időpontjához nagyon közeli időpontban.

183 Így nem állapítható meg, hogy a felperes nevének a vitatott jegyzékekbe való felvétele a 2024. júniusi jogi aktusok elfogadásának időpontjában elavult volt.

2) A 2024. szeptemberi jogi aktusokról

184 Ami a 2024. szeptemberi jogi aktusokat illeti, kétségtelen, hogy a felperes jelzi, hogy elfogadásuk időpontjában nem tartott ki a szóban forgó ügylet mellett, és hogy a Titulon keresztül és az Iliadis nevében 2024. július 9-én Moszkva város kereskedelmi bíróságához fordult annak érdekében, hogy elérje a Valtourának fizetett ár visszatérítését a Rasperia részvényeinek a Valtoura részére történő visszaszolgáltatása ellenében.

185 Mindazonáltal az ilyen bírósági eljárás megindítása, amely a 2024. szeptemberi jogi aktusok elfogadásának időpontjában még folyamatban volt, és amelynek kimenetele nem volt előrelátható, önmagában nem tekinthető olyannak, mint amely a felperessel szemben a szóban forgó ügylet miatt előírt korlátozó intézkedések elavulását eredményezheti, holott az RBI Ausztria 2024. május 8-án, vagyis az említett jogi aktusok elfogadásának időpontjához nagyon közeli időpontban bejelentette, hogy lemond a háromoldalú megállapodás végrehajtásáról.

186 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy míg a korlátozó intézkedésekkel érintett személy a legalkalmasabb arra, hogy tájékoztassa a Tanácsot a konkrét helyzetében bekövetkezett bármely változásról (lásd ebben az értelemben: 2021. július 14-i Benavides Torres kontra Tanács ítélet, T-35/19, EU:T:2021:466, 61. pont), a felperes nem tájékoztatta kellő időben a Tanácsot ezen lépésekről Moszkva város kereskedelmi bírósága előtt, amelyről a Tanács jelzi, hogy a 2024. október 31-én benyújtott kiigazítási beadvány elolvasása során, vagyis a 2024. szeptemberi jogi aktusokat követően szerzett tudomást, amit a felperes elismer.

187 Noha a felperes azt állítja, hogy a fent hivatkozott bizonyítékokat nem tudta továbbítani a Tanácsnak, mivel a Tanács nem közölte vele azon szándékát, hogy fenntartja a vitatott jegyzékeken, az ilyen kifogást el kell utasítani, mivel a Tanács nem volt köteles így eljárni.

188 Az ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy a valamely személy vagy szervezet nevét a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek vagy szervezetek jegyzékén fenntartó jogi aktusok elfogadását megelőző meghallgatáshoz való jog akkor érvényesül, ha a Tanács a nevének az e jegyzékben való fenntartásáról szóló határozatban új bizonyítékokat vett figyelembe e személlyel vagy szervezettel szemben, vagyis olyan információkat, amelyeket nem vett figyelembe a nevének

az ugyanezen jegyzékbe való felvételére vonatkozó eredeti határozatban (lásd: 2020. február 12-i Amisi Kumba kontra Tanács ítélet, T-163/18, EU:T:2020:57, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Mindazonáltal, amennyiben – mint a jelen ügyben is – az érintett személy vagy szervezet nevének a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek vagy szervezetek jegyzékében való fenntartása ugyanazokon az indokokon alapul, mint amelyek az eredeti jogi aktus elfogadását igazolták, anélkül hogy vele szemben új bizonyítékokat fogadtak volna el, a Tanács az érintett személy meghallgatáshoz való jogának tiszteletben tartása érdekében nem köteles újból közölni vele a terhére rótt bizonyítékokat (2016. április 7-i Central Bank of Iran kontra Tanács ítélet, C-266/15 P, EU:C:2016:208, 32. és 33. pont; 2023. november 15-i OT kontra Tanács ítélet, T-193/22, EU:T:2023:716, 103. pont).

189 E körülmények között a Tanács a 2024. szeptemberi jogi aktusokkal megalapozottan tartotta fenn a felperes nevét a vitatott jegyzékeken.

3) A 2025. márciusi jogi aktusokról

190 Meg kell állapítani, hogy az az időszak, amely az RBI Ausztria 2024. május 8-i azon bejelentése, hogy „elővigyázatosságból, az illetékes hatóságokkal folytatott megbeszéléseket követően” lemond a háromoldalú megállapodás végrehajtásáról, és a 2025. márciusi jogi aktusok elfogadása között telt el, viszonylag rövid volt, azaz kevesebb mint egy év, és ezért már pusztán ebből az okból sem lehetett azt megállapítani, hogy a felperes vitatott jegyzékeken való fenntartása már nem volt igazolt.

191 Kétségtelen, hogy a 2025. márciusi jogi aktusok elfogadásának időpontjában, a felperes által a Moszkva város kereskedelmi bíróságán tett lépéseket követően 2024 decemberében egyezség jött létre az Iliadis és a Valtoura között, amelynek értelmében az Iliadis visszaadta a Rasperia részvényeit a Valtourának, a Valtoura pedig kártérítést fizetett az Iliadisnak.

192 Mindazonáltal mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy Moszkva város kereskedelmi bírósága e megállapodást csak 2025. február 28-án vette tudomásul, vagyis csak két héttel a 2025. márciusi jogi aktusok elfogadása előtt, ami önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy a felperessel szembeni korlátozó intézkedések elavultak.

193 Továbbá a fenti 186. pontban felidézetteknek megfelelően a felperes volt a legalkalmasabb arra, hogy tájékoztassa a Tanácsot a konkrét helyzetének alakulásáról. Márpedig maga is elismeri, hogy a 2025. május 23-i levelében, vagyis a 2025. márciusi jogi aktusok elfogadását követően tájékoztatta a Tanácsot a Moszkva város kereskedelmi bírósága előtti eljárás befejezéséről. Így nem róható fel a Tanácsnak, hogy nem vette figyelembe ezt az információt. E tekintetben a felperes állításával ellentétben, és amint az a fenti 188. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból kitűnik, a Tanács a 2025. márciusi jogi aktusok elfogadása előtt nem volt köteles közölni a felperessel a nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartására irányuló szándékát, mivel e jogi aktusokkal nem módosította a figyelembe vett indokokat, és nem is egészítette ki a rá vonatkozó bizonyítékokat tartalmazó iratanyagot új bizonyítékokkal.

194 Végül el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a szóban forgó ügylet megsemmisítésének nyilvános jellege miatt a Tanácsnak törölnie kellett volna a felperes nevét a vitatott jegyzékekről. Ez az érv ugyanis kizárólag a Strabag 2024. december 16-i sajtóközleményén alapul, amely annak említésére szorítkozik, hogy a Rasperiát az Iliadis „visszaadta” a Valtourának, anélkül hogy részletezné az ilyen „visszaadás” módjait.

195 E körülmények között meg kell állapítani, hogy azok az indokok, amelyeken a felperessel szemben előírt korlátozó intézkedések alapulnak, nem voltak elavultak a 2025. márciusi jogi aktusok elfogadásának időpontjában, és hogy a Tanács e jogi aktusokkal megalapozottan tartotta fenn a felperes nevét a vitatott jegyzékeken.

4) A 2025. szeptemberi jogi aktusokról

196 A 2025. szeptemberi jogi aktusok elfogadásának időpontjában a Moszkva város kereskedelmi bírósága által 2025. február 28-án nyilvántartásba vett peren kívüli egyezség értelmében, amelyről a Tanácsot 2025. május 23-án tájékoztatták, az Iliadis visszaszolgáltatta a Rasperia részvényeit a Valtoura számára, míg az e részvények eladásáért járó vételárat a Valtoura megtérítette Iliadisnak.

197 Mindazonáltal e körülmény önmagában nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a Tanács a 2025. szeptemberi jogi aktusok elfogadásának időpontjában nem megalapozottan tartotta fenn a felperes nevét a vitatott jegyzékeken.

198 Először is, a felperes által benyújtott információkból kitűnik, hogy noha a Rasperia értékpapírjainak a Valtoura részére történő visszaszolgáltatására 2024. december 12-én került sor, ezen értékpapírok vételára Iliadis részére történő visszatérítésére 2025. június 30-án, vagyis csak két és fél hónappal a 2025. szeptemberi jogi aktusok elfogadása előtt került sor. A felperes tehát tévesen állítja, hogy e jogi aktusok elfogadásának időpontjában a szóban forgó ügylet a „távoli múltba” nyúlt vissza.

199 Másodszor, nem állapítható meg, hogy a felperes azonnali hatállyal és kizárólag a szóban forgó ügyletben részt vevő felek akaratával egyszerűen megszüntetheti a korábbi cselekményeinek következményeit egy egyezség útján, amelynek értelmében a Titul, a felperes 100%-os tulajdonában álló társaság és az O. Deripaskához kapcsolódó Valtoura a szóban forgó ügylet tárgyát képező vagyontárgyak kölcsönös visszaszolgáltatásában állapodik meg.

200 E tekintetben az ügy irataiból kitűnik, hogy a Titul az Iliadis nevében a *statu quo ante* helyreállítását és kártérítést kért az Unió és az Amerikai Egyesült Államok által a szóban forgó ügyletet követően bevezetett korlátozó intézkedések miatt, amelyek sértették az érdekeit. Ráadásul, amint azt a felperes a tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésre válaszolva tisztázta, az a tény, hogy Moszkva város kereskedelmi bírósága tudomásul vette az egyezséget, nem biztosított visszaható hatályt e megállapodásnak, hanem csupán a múltbeli helyzetből eredő következmények orvoslására szorítkozott. Márpedig a h) kritérium első részében említett, a fenti 58. pontban említett korlátozó intézkedések céljait nehezebben lehetne elérni, ha az említett egyezségben részt vevő felek pusztán akaratuk alapján megszüntethetnék az ilyen intézkedések előírásának alapjául szolgáló, szóban forgó ügylet következményeit.

201 Harmadszor hangsúlyozni kell, hogy a szóban forgó ügylet nem korlátozódott két fél közötti egyszeri ügyletre, hanem olyan jogi rendszerbe illeszkedett, amely „összetett mechanizmusnak” minősíthető (lásd a fenti 150. pontot), amely legalább két, több fél között létrejött szerződés megkötését feltételezte, nevezetesen a szóban forgó ügyletet és a háromoldalú megállapodást, amelyek összefüggtek, és egymást követő lépéseket jelentettek (lásd a fenti 143. pontot). Ez az ügylet több hónapig tartott, az Iliadis 2023. júliusi létrehozásától kezdve addig, amíg az RBI Ausztria 2024. májusban lemondott a Strabag részvényeinek megvásárlásáról a háromoldalú megállapodás alapján (lásd a fenti 141–146. pontot).

202 Hasonlóképpen, a szóban forgó ügylet megszüntetésére számos, több hónapon át tartó lépést követően került sor, a Moszkva város kereskedelmi bírósága előtt az eljárás 2024. július 9-i megindítása, a Rasperia részvényeinek a Valtoura részére történő 2024. december 12-i visszaszolgáltatása, azon tény, hogy az említett bíróság 2025. február 28-án tudomásul vette az egyezséget, valamint az eladási ár Iliadis részére történő 2025. június 30-i visszaszolgáltatása között.

203 Negyedszer, a szóban forgó ügylet tárgya a Rasperia részvényeinek a Valtoura által az Iliadis részére történő átruházása volt. Márpedig az Iliadis és a Valtoura 49%-ban a felperes, illetve O. Deripaska tulajdonában áll, míg társasági tőkéjük 51%-a ugyanazon részvényesek tulajdonában van, azonos felosztással, vagyis 43,5%-os Instroi- és 7,5%-os Altera-részesedéssel (lásd a fenti 141. és 142. pontot). Az ilyen felépítés kétségbe vonja az említett ügylet reális jellegét, és megerősíti azt a megállapítást, hogy annak célja, hogy a Strabag részvényesi struktúrájában O. Deripaska helyébe a felperes lépjen (lásd a fenti 156. pontot).

204 Kétségtelen, hogy a felperes helyzete nem tekinthető véglegesnek, és amint arra a fenti 180. pontban emlékeztet, az időmúlást figyelembe kell venni a nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartása megalapozottságának értékelése során.

205 Mindazonáltal a jelen ügy körülményeihez hasonló körülmények között, amelyeket olyan ügylet jellemez, amelynek célja a korlátozó intézkedések kijátszása volt egy olyan összetett jogi és pénzügyi mechanizmus révén, amelynek keretében a vitatott jegyzékeken szereplő személyt egy másik személlyel váltották fel, és amely ügylet megszüntetését egy több hónapos eljárás keretében kizárólag az ezen ügyletben részt vevő személyekkel szembeni korlátozó intézkedések előírása indokolta, az ilyen ügylet végleges megszüntetését követően szükség lehet arra, hogy észszerű időszak teljen el annak megállapításához, hogy a korlátozó intézkedések már nem igazoltak.

206 Következésképpen a Tanács helyesen állapíthatta meg, hogy a korlátozó intézkedések kijátszásának a szóban forgó ügyletből eredő kockázata a 2025. szeptemberi jogi aktusok elfogadásának időpontjában is fennállt, annak ellenére, hogy az említett ügyletet a fent hivatkozott egyezség alapján megszüntették.

207 Ezenkívül a Tanács mind a felperessel szemben felhozott indokokban, mind az ellenkérelemben azt állította – anélkül, hogy azt a felperes vitatta volna –, hogy az Iliadist kizárólag a szóban forgó művelet céljából hozták létre. Egyébiránt a harmadik kiigazítási beadványban a felperes jelzi, hogy az Iliadis, miután visszaadta a Rasperia részesedéseit a Valtourának, „jelenleg olyan társaság, amely már nem rendelkezik részesedéssel, és semmilyen tevékenységet nem folytat”.

208 Így a 2025. szeptemberi jogi aktusok elfogadásának időpontjában az Iliadis, amely a szóban forgó ügylet egyik alkotóelemének minősült, még mindig létezett, és a felperes a Titulon keresztül továbbra is annak fő részvényese volt, ami további tényező annak megállapításához, hogy a Tanács fenntarthatta a nevét a vitatott jegyzékeken.

209 A fentiekből következik, hogy a felperes tévesen állítja, hogy a 2025. szeptemberi jogi aktusok értékelési hibát tartalmaznak.

5) Végkövetkeztetés

210 A fentiek összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a Tanács bizonyította a felperes nevének a vitatott jegyzékekbe a 2024. júniusi jogi aktusokkal való felvételének megalapozottságát, valamint e felvételnek a 2024. szeptemberi, majd a 2025. márciusi és a 2025. szeptemberi jogi aktusokkal való fenntartásának megalapozottságát. A második jogalapot tehát teljes egészében el kell utasítani.

3. A harmadik, a védelemhez való jog megsértésére és a jogbiztonság elvének megsértésére alapított jogalapról

211 A felperes azt állítja, hogy a h) kritérium első részének alkalmazása előre nem látható, utalva az általa az első jogalap első részében kifejtett érvekre.

212 A felperes arra is hivatkozik, hogy a vele szemben felhozott indokok múltbeli cselekményekre vonatkoznak, ami nem teszi lehetővé számára, hogy megértse, milyen lépéseket kellene tennie annak érdekében, hogy a Tanács megszüntesse a rá vonatkozó korlátozó intézkedéseket.

213 Válaszában a felperes pontosítja, hogy csak röviden fejtette ki a harmadik jogalapot, azzal az indokkal, hogy az annak alátámasztására előadott érvelése megismétli az első jogalap keretében kifejtetteket, azonban azok nem a h) kritérium első részének jogszerűsége ellen irányuló érvek, hanem a megtámadott jogi aktusok mint rá vonatkozó egyéni intézkedések megsemmisítésének alátámasztását szolgálják.

214 A Bizottság által támogatott Tanács vitatja a felperes érvelését.

215 Először is, ami a védelemhez való jog állítólagos megsértését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell többek között a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Továbbá az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében ezen ismertetésnek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy lehetővé tegye az alperes részére védekezésének előkészítését, és azt, hogy a Törvényszék adott esetben további erre vonatkozó információ kérése nélkül határozni tudjon a keresetről. Ahhoz ugyanis, hogy a kereset elfogadható legyen, a lényegi tény- és jogkérdéseknek, amelyeken a kereset alapul, ha csak röviden is, de magának a keresetlevélnek a megfogalmazásából koherens és érthető módon ki kell tűnniük a jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás biztosítása érdekében. Ugyancsak az állandó ítélkezési gyakorlat szerint elfogadhatatlannak kell tekinteni minden olyan jogalapot, amelyet nem megfelelően fogalmaztak meg a keresetlevélben. Hasonló követelmények érvényesülnek a jogalap alátámasztására felhozott kifogás tekintetében (lásd: 2020. február 12-i Kampete kontra Tanács ítélet, T-164/18, nem tették közzé, EU:T:2020:54, 112. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

216 Márpedig, noha a keresetlevélben a jelen jogalap címe valóban megemlíti a védelemhez való jog megsértését, meg kell állapítani, hogy a felperes e kifogást illetően semmilyen fejtegetést nem terjeszt elő. Következésképpen ez utóbbit az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja alapján mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

217 Másodszor, ami az érvelésnek a jogbiztonság elvének megsértésére vonatkozó részét illeti, a felperes azt állítja, hogy a vele szemben felhozott indokok nem kellően egyértelműek, és nem teszik lehetővé számára annak megértését, hogy azok mivel járnak ahhoz, hogy nevét töröljék a vitatott jegyzékekből.

218 E tekintetben, amint arra az első jogalap keretében emlékeztettünk, a jogbiztonság elve magában foglalja, hogy az uniós jogszabályok egyértelműek és pontosak legyenek, alkalmazásuk pedig előrelátható legyen a jogalanyok számára (lásd a fenti 48. pontot). Közelebbről, ez az elv magában foglalja annak értékelését, hogy valamely uniós jogi aktus lehetővé teszi-e az érintettek számára, hogy pontosan és egyértelműen megismerjék jogaik és kötelezettségeik terjedelmét, és ezeknek megfelelően járjanak el, és e követelmény még szigorúbban alkalmazandó, ha olyan jogi aktusról van szó, amely pénzügyi következményekkel járhat (lásd: 2009. március 10-i Heinrich ítélet, C-345/06, EU:C:2009:140, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

219 Márpedig a jelen ügyben egyrészt a felperesnek a megtámadott jogi aktusokból eredő jogait és kötelezettségeit illetően a módosított 2014/145 határozatból és a módosított 269/2014 rendeletből egyértelműen kitűnik, hogy a felperesnek nincs joga a tagállamok területére utazni, és hogy az Unió területén található pénzeszközeit és gazdasági erőforrásait befagyasztották. Ugyanezek a jogi aktusok jelentéstételi kötelezettségeket is előírnak, valamint azokat az eseteket, amikor ezektől az intézkedésektől el lehet térni.

220 Másrészt, ami a jogbiztonság elvének a felperessel szemben felhozott indokok általi tiszteletben tartását illeti, a Tanács nem köteles kifejezetten megjelölni, hogy a vitatott jegyzékekbe felvett személynek mit kell tennie ahhoz, hogy e nevet töröljék az említett jegyzékekből.

221 Ezenkívül, ami a felperes által az első jogalap első részében kifejtett érvelésre való hivatkozást illeti, elegendő emlékeztetni arra, hogy ezzel az érveléssel a felperesnek nem sikerült bizonyítania a jogbiztonság elvének megsértését, amint az a fenti 50–70. pontból kitűnik.

222 Következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani.

4. Az alapvető jogok aránytalan megsértésére alapított negyedik jogalapról

223 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott jogi aktusok aránytalanul sértik a magánélet tiszteletben tartásához való jogát, a tulajdonhoz való jogát, a vállalkozás szabadságához való jogát, valamint a szabad mozgáshoz való jogát.

224 Az ilyen jogsértéseket nem igazolhatja a h) kritérium első része, mivel az olyan személyekre vonatkozik, akik sem közvetlenül, sem közvetve nem vesznek részt az Oroszországi Föderáció Ukrajnában folytatott tevékenységeiben, és akik ennélfogva nem tudnak nyomást gyakorolni ezen állam kormányára.

225 A Bizottság által támogatott Tanács vitatja a felperes érvelését.

226 Először is, már megállapításra került, hogy az olyan korlátozó intézkedések, mint amelyek a felperest a jelen ügyben érintették, vitathatatlanul a tulajdonhoz való jog gyakorlásának korlátozásával járnak, és kihatással vannak a felperes magánéletére és a vállalkozás szabadságára (lásd ebben az értelemben: 2016. november 30-i Rotenberg kontra Tanács ítélet, T-720/14, EU:T:2016:689, 167. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2023. szeptember 6-i Pumpyanskiy kontra Tanács ítélet, T-291/22, nem tették közzé, EU:T:2023:499, 94. pont).

227 Ezen alapvető jogok az uniós jogban nem részesülnek korlátlan védelemben, hanem a társadalomban betöltött szerepük függvényében kell értékelni őket (lásd: 2014. március 12-i Al Assad kontra Tanács ítélet, T-202/12, EU:T:2014:113, 113. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

228 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében egyrészről „a Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható”, másrészről pedig az „arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja”.

229 Így ahhoz, hogy a szóban forgó alapvető jogok gyakorlásának korlátozása az uniós jognak megfeleljen, négy feltételnek kell teljesülnie. Először is a szóban forgó korlátozásnak „törvény által [előírtnak]” kell lennie, abban az értelemben, hogy az uniós intézménynek, amely olyan intézkedéseket fogad el, amelyek korlátozhatják valamely személy említett jogait, ennek érdekében jogalappal kell rendelkeznie. Másodszor, a szóban forgó korlátozásnak tiszteletben kell tartania a szóban forgó alapvető jog lényeges tartalmát. Harmadszor, a korlátozásnak ténylegesen meg kell felelnie valamely, az Unió által ilyenként elismert általános érdekű célkitűzésnek. Negyedszer, a szóban forgó korlátozásnak arányosnak kell lennie (lásd: 2022. július 27-i RT France kontra Tanács ítélet, T-125/22, EU:T:2022:483, 145. és 222. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

230 A jelen ügyben a felperes nem vitatja, hogy az első három feltétel teljesül. E tekintetben már megállapításra került, hogy a módosított 2014/145 határozat és a módosított 269/2014 rendelet alapján elfogadott egyedi korlátozó intézkedések megfelelnek e feltételeknek (lásd ebben az értelemben: 2024. szeptember 11-i Ezubov kontra Tanács ítélet, T-741/22, nem tették közzé, EU:T:2024:605, 214–217. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezzel szemben vitatja a fent hivatkozott alapvető jogok korlátozásának arányosságát, mivel a h) kritérium első része lehetővé teszi azon személyek nevének a jegyzékbe vételét, akik – hozzá hasonlóan – egyénileg nem tudnak nyomást gyakorolni az orosz kormányra.

231 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a nemzetközi közösség számára olyan alapvető fontosságú, általános érdekű célkitűzésekre tekintettel, mint amelyeket a fenti 81. pont említ, a szóban forgó intézkedések önmagukban nem bizonyulhatnak nem megfelelőnek (lásd ebben az értelemben: 2023. november 15-i OT kontra Tanács ítélet, T-193/22, EU:T:2023:716, 199. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

232 Ami ezen intézkedések szükséges jellegét illeti, más, kevésbé korlátozó intézkedések, mint például az előzetes engedélyezési rendszer, nem teszik lehetővé a kitűzött cél – azaz az Oroszországi Föderációval szemben előírt korlátozó intézkedések kijátszásában részt vevő személyekre történő nyomásgyakorlás – ugyanolyan hatékony elérését az említett intézkedések hatékonyságának biztosítása érdekében (lásd ebben az értelemben: 2023. november 15-i OT kontra Tanács ítélet, T-193/22, EU:T:2023:716, 200. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

233 Továbbá, amint az az első jogalap keretében szerepel, a szóban forgó intézkedések ideiglenes és visszafordítható korlátozásoknak minősülnek, és lehetőséget biztosítanak a tagállamok által engedélyezett eltérésekre (lásd a fenti 92. pontot).

234 Egyrészt ugyanis a módosított 2014/145 határozat 6. cikkének első és második bekezdéséből kitűnik, hogy a Tanács köteles hathavonta felülvizsgálni a vitatott jegyzékeket annak biztosítása érdekében, hogy töröljék azon személyek és szervezetek nevét, akik vagy amelyek már nem felelnek meg a vitatott jegyzékekbe való felvétel kritériumainak.

235 Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy a módosított 2014/145 határozat 2. cikkének (3) és (4) bekezdése, valamint a módosított 269/2014 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése, 5. cikkének (1) bekezdése és 6. cikkének (1) bekezdése előírja annak lehetőségét, hogy engedélyezzék a befagyasztott pénzeszközök felhasználását alapvető szükségletek fedezésére vagy bizonyos kötelezettségvállalások teljesítésére, valamint annak lehetőségét, hogy különleges engedélyt adjanak pénzeszközök, egyéb vagyoni értékek vagy egyéb gazdasági erőforrások befagyasztásának feloldására. Hasonlóképpen, a módosított 2014/145 határozat 1. cikke (6) bekezdésének megfelelően a hatáskörrel rendelkező tagállami hatóság különösen sürgős humanitárius okokból engedélyezheti az érintett személyeknek a területére történő beutazását.

236 Ami azt a tényt illeti, hogy a felperes nevét a h) kritérium első része alapján felvették a vitatott jegyzékekbe, noha azt állítja, hogy közvetlenül vagy közvetve nem vett részt az Oroszországi Föderáció Ukrajnában folytatott tevékenységeiben, meg kell állapítani, hogy – amint az a fenti 84. pontban megállapításra került – a h) kritérium első részének alkalmazása a már előírt korlátozó intézkedések kijátszásának helyzetétől függ. Ennélfogva nincs jelentősége annak, hogy az ilyen kijátszásnak minősülő cselekményekben részt vevő személyek maguk kapcsolatban állnak-e az orosz kormánnyal, vagy sem.

237 Következésképpen a felperesnek okozott hátrányok nem tűnnek aránytalannak a megtámadott jogi aktusok által követett célkitűzés jelentőségéhez képest.

238 Következésképpen a megtámadott jogi aktusok nem sértették meg aránytalanul a felperes tulajdonhoz való jogát, a vállalkozás szabadságát, sem a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogát.

239 Másodszor, ami a felperes Unió területén való szabad mozgáshoz való jogának állítólagos megsértését illeti, meg kell állapítani, hogy – amint az az EUMSZ 20. cikk (2) bekezdésének a) pontjából és az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdéséből, valamint a Charta 45. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik – a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog csak az uniós polgárokat illeti meg. Márpedig, mivel az iratokból nem tűnik ki, hogy a felperes valamely tagállam állampolgárságával rendelkezik, nem olyan uniós polgár, aki hivatkozhatna a tagállamok területén való szabad mozgáshoz való jogára.

240 Kétségtelen, hogy a keresetlevél tényállást ismertető részében a felperes jelzi, hogy „a Ciprusi Köztársaság tartózkodási engedélyével rendelkezik”. Mindazonáltal a Charta 45. cikkének (2) bekezdése, amely az egyetlen olyan rendelkezés, amelyre a felperes e tekintetben hivatkozik, előírja, hogy „[a] Szerződésekkel összhangban a mozgás és tartózkodás szabadsága a tagállamok területén jogszerűen tartózkodó harmadik országbeli állampolgároknak is biztosítható”. Márpedig egy lehetőséget előíró ezen rendelkezés nem keletkeztet szabad mozgáshoz való jogot.

241 Mindenesetre már megállapítást nyert, hogy a Tanács a KKBP hatálya alá tartozó jogi aktusok elfogadásával főszabály szerint korlátozhatja a harmadik országbeli állampolgárok Unión belüli szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát, feltéve hogy az arányosság elvének tiszteletben tartásával járt el (lásd: 2023. május 24-i Lyubetskaya kontra Tanács ítélet, T-556/21, nem tették közzé, EU:T:2023:283, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

242 Márpedig a fenti 231–237. pontban kifejtett megfontolások lehetővé teszik annak megállapítását is, hogy a felperes Unió területén való mozgására vonatkozó korlátozások arányosak.

243 A fentiek összességére tekintettel a negyedik jogalapot el kell utasítani.

5. Az ötödik, az arányosság elvének megsértésre alapított jogalapról

244 A felperes azt állítja, hogy nevének a vitatott jegyzékekbe való felvétele sérti az arányosság elvét, mivel más biztosítékok is léteznek az O. Deripaskával szemben előírt korlátozó intézkedések kijátszásának megakadályozására. Így a szóban forgó ügylet semmiképpen sem vezethetett volna az utóbbihoz tartozó pénzeszközök automatikus befagyasztásának feloldásához, hanem olyan eltérési eljárást kellett volna lefolytatni, amely széles mérlegelési mozgásteret hagyott a nemzeti hatóságok számára. Egyébiránt a jelen ügyben a szóban forgó ügylet az osztrák hatóságok határozata miatt nem valósult meg.

245 A Tanács vitatja a felperes érveit.

246 Amint arra a fenti 79. pont emlékeztetett, az arányosság elve megköveteli, hogy az uniós jog valamely rendelkezése által alkalmazott eszközök lehetővé tegyék az érintett szabályozás által kitűzött jogszerű célok elérését, és ne lépjék túl az említett célok eléréséhez szükséges mértéket.

247 Márpedig a jelen ügyben a felperes érvelése azon a téves előfeltevésen alapul, amely szerint a korlátozó intézkedések vele szembeni előírásának célja a szóban forgó ügylet megvalósításának elmaradása volt. Amint ugyanis az az első jogalap második részének vizsgálata keretében megállapításra került, a szóban forgó korlátozó intézkedések által követett cél az orosz kormányra nehezedő nyomás növelése, valamint az Ukrajna területi integritásának, szuverenitásának és függetlenségének aláásására irányuló intézkedései költségeinek növelése annak érdekében, hogy e kormány felhagyjon az ilyen intézkedésekkel, és a h) kritérium első része megfelel e célkitűzésnek (lásd a fenti 81–83. pontot).

248 Ezenkívül a második jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a Tanács kellő valószínűsítő körülménnyel rendelkezett ahhoz, hogy igazolja a felperes nevének a vitatott jegyzékekbe a h) kritérium első része alapján történő felvételét és fenntartását, és ennélfogva korlátozó intézkedések vele szembeni előírását.

249 Egyébiránt egyrészt az első jogalap második részének, másrészt pedig a negyedik jogalapnak a vizsgálatából kitűnik, hogy ezen intézkedések arányosak voltak az elérni kívánt céllal.

250 Következésképpen az ötödik jogalapot el kell utasítani.

6. A hatodik, a felülvizsgálati kötelezettség megsértéséből eredő eljárási hibára alapított jogalapról

251 A 2025. szeptemberi jogi aktusok megsemmisítése iránti kérelem alátámasztására előterjesztett hatodik jogalap keretében a felperes arra hivatkozik, hogy a szóban forgó ügylet 2023 decemberében valósult meg, és hogy azóta lépéseket tett annak bírósági úton történő megsemmisítése érdekében, amit Moszkva város kereskedelmi bírósága 2025. február 28-án elfogadott, tudomásul véve az egyezséget. Márpedig noha a Tanácsot, kellő időben, a 2025. szeptemberi jogi aktusok elfogadása előtt több hónappal tájékoztatták e fejleményről, azt figyelmen kívül hagyta, és ezzel megsértette felülvizsgálati kötelezettségét. Egyébiránt a felperes szerint a Tanács figyelmen kívül hagyta azokat az új bizonyítékokat is, amelyeket a nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartásáról szóló korábbi jogi aktusok elfogadása előtt nyújtott be neki.

252 A Tanács vitatja a felperes érveit.

253 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a módosított 2014/145 határozat 3. cikkének (3) bekezdése és a módosított 269/2014 rendelet 14. cikkének (3) bekezdése szerint amennyiben észrevételt vagy új érdemi bizonyítékot nyújtanak be, a Tanács felülvizsgálja a döntését, és erről értesíti az érintett személyt. Ezenkívül a módosított 2014/145 határozat 6. cikkéből az következik, hogy „[ezt] a határozatot folyamatosan felül kell vizsgálni”, és „ha a Tanács úgy ítéli meg, hogy e határozat céljai nem valósultak meg, a határozat megújítható vagy adott esetben módosítható”.

254 Az ilyen rendelkezések – amint az a fenti 172. pontban megállapításra került – azt vonják maguk után, hogy a korlátozó intézkedések felülvizsgálatakor a Tanácsnak el kell végeznie a helyzet naprakész értékelését, és el kell készítenie az ilyen intézkedések hatásának mérlegét annak megállapítása érdekében, hogy ezen intézkedések lehetővé tették-e az érintett személyek és szervezetek nevének a vitatott jegyzékbe való első felvételével megvalósítani kívánt célok elérését, vagy az említett személyek és szervezetek tekintetében még mindig ugyanazon következtetés vonható le.

255 Ebből következik, hogy a korlátozó intézkedések felülvizsgálata magában foglalja a Tanács azon kötelezettségét, hogy érdemi szempontból újraértékelje az említett intézkedések meghosszabbításának – vagy annak elmaradásának – relevanciáját, és így megalapozottságát. Következésképpen, amint arra a Tanács hivatkozik, a felperes – állításával ellentétben – nem eljárási hibára hivatkozik, hanem azt rója fel ezen intézménynek, hogy az általa megküldött információk ellenére úgy döntött, hogy fenntartja a nevét a vitatott jegyzékeken, ami a mérlegelési hibára alapított második jogalaphoz kapcsolódik. Márpedig a Törvényszék a fenti 208. pontban megállapította, hogy a 2025. szeptemberi jogi aktusokkal való ilyen fenntartás megalapozott.

256 Kétségtelen, hogy a korlátozó intézkedések időszakos felülvizsgálatának elvégzésére vonatkozó kötelezettség magában foglalja annak lehetővé tételét, hogy az érintett személy kifejthesse álláspontját, és így tiszteletben kell tartania a védelemhez való joggal és különösen a meghallgatáshoz való joggal kapcsolatos bizonyos eljárási garanciákat. Mindazonáltal a felülvizsgálati kötelezettségtől eltérő kötelezettségekről van szó, amelyek megsértésére a felperes hivatkozik.

257 Még ha feltételezzük is, hogy a felperes az ilyen garanciák megsértésére kíván hivatkozni, emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 41. cikkének (2) bekezdésében előírt, bármely eljárásban fennálló meghallgatáshoz való jog, amely a védelemhez való jog tiszteletben tartásának szerves részét képezi, mindenkinek biztosítja azt a lehetőséget, hogy hasznos és hatékony módon ismertethesse az álláspontját a közigazgatási eljárás során, és az olyan határozat elfogadása előtt, amely az érdekeit hátrányosan érintheti (lásd: 2022. július 27-i RT France kontra Tanács ítélet, T-125/22, EU:T:2022:483, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

258 Ugyanakkor, bár a védelemhez való jog és a meghallgatáshoz való jog tiszteletben tartása megköveteli az uniós intézményektől azt, hogy lehetővé tegyék a sérelmet okozó aktussal érintett személy számára az álláspontjának hasznos módon történő ismertetését, nem kötelezheti őket arra, hogy ahhoz igazodjanak, így az a puszta tény, hogy a Tanács nem állapította meg a korlátozó intézkedések meghosszabbításának megalapozatlanságát, és az említett személy észrevételei alapján nem ítélte hasznosnak vizsgálatok lefolytatását, nem jelenti azt, hogy ezeket az észrevételeket nem vették figyelembe (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-288/15, EU:T:2018:619, 330. és 331. pont; 2021. szeptember 15-i Boshab kontra Tanács ítélet, T-107/20, nem tették közzé, EU:T:2021:583, 103. és 104. pont).

259 A jelen ügyben egyrészt a 2025. márciusi jogi aktusok elfogadásakor a Tanács felhívta a felperest, hogy 2025. június 2. előtt nyújtsa be észrevételeit, amit a 2025. május 23-i felülvizsgálati kérelem benyújtásával meg is tett. Másrészt a Tanács a 2025. szeptember 15-i levelében, amelyben értesítette a felperest a 2025. szeptemberi jogi aktusokról, kifejezetten válaszolt a felperes azon érvelésére, amely szerint a szóban forgó ügylet megsemmisítése miatt a korlátozó intézkedések állítólag elavultak, amint azt Moszkva város kereskedelmi bírósága is megállapította. A Tanács ugyanis jelezte, hogy a felperes által előterjesztett bizonyítékok alapján nem vonható le az a következtetés, hogy az említett intézkedések már nem relevánsak, pontosítva többek között, hogy a felpereshez kapcsolódó társaságok és az O. Deripaskához kapcsolódó társaságok továbbra is léteztek, és hogy továbbra is várhatók közöttük pénzátutalások, ami azt jelenti, hogy a kijátszás kockázata továbbra is fennáll.

260 E körülmények között megállapítható, hogy a felperesnek lehetősége volt arra, hogy hatékonyan és ténylegesen kifejtse álláspontját a 2025. szeptemberi jogi aktusok elfogadása előtt, és hogy a Tanács figyelembe vette ezt az álláspontot. Az a tény, hogy a Tanács a felperes észrevételei ellenére úgy döntött, hogy fenntartja a nevét a vitatott jegyzékeken, nem minősülhet a védelemhez való jog megsértésének, mivel a fenti 258. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Tanács nem volt köteles elfogadni a felperes álláspontját.

261 Ebből következik, hogy a hatodik jogalapot el kell utasítani, következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

IV. A költségekről

262 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell saját költségeinek és a Tanács költségeinek viselésére.

263 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Belga Királyság és a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (öt bíróval eljáró nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) Dimitry Aleksandrovich Beloglazov maga viseli saját költségeit, valamint az Európai Unió Tanácsa részéről felmerült költségeket.

3) A Belga Királyság és az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Gâlea Costeira Tóth

Ricziová Spangsberg Grønfeldt

Kihirdetve Luxembourgban, a 2026. július 15-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I. A jogvita előzményei és a kereset előterjesztését követő tényállás . . . 3

II. A felek kérelmei . . . 6

III. A jogkérdésről . . . 6

A. Bizonyos adatoknak a nyilvánosság számára hozzáférhető dokumentumokból való kihagyása iránti kérelemről . . . 6

B. A megtámadott jogi aktusok megsemmisítése iránti kérelemről . . . 8

1. A h) kritérium első részének jogellenességére alapított első jogalapról . . . 9

a) A jogbiztonság elvének állítólagos megsértéséről . . . 10

b) Az arányosság elvének állítólagos megsértéséről . . . 14

2. A mérlegelési hibára alapított második jogalapról . . . 18

a) A 269/2014 rendelet állítólagos területen kívüli alkalmazásáról . . . 18

b) A h) kritérium első részének a felperesre való alkalmazásáról . . . 20

1) Előzetes megfontolások . . . 21

2) A 269/2014 rendeletben előírt intézkedések „kijátszásának” fogalmáról . . . 22

3) A 269/2014 rendeletben előírt intézkedések kijátszására vonatkozó tilalom megsértésének elősegítéséről . . . 24

c) A felperessel szemben előírt korlátozó intézkedések állítólagos elavultságáról . . . 28

1) A 2024. júniusi jogi aktusokról . . . 31

2) A 2024. szeptemberi jogi aktusokról . . . 31

3) A 2025. márciusi jogi aktusokról . . . 32

4) A 2025. szeptemberi jogi aktusokról . . . 33

5) Végkövetkeztetés . . . 35

3. A harmadik, a védelemhez való jog megsértésére és a jogbiztonság elvének megsértésére alapított jogalapról . . . 35

4. Az alapvető jogok aránytalan megsértésére alapított negyedik jogalapról . . . 36

5. Az ötödik, az arányosság elvének megsértésre alapított jogalapról . . . 39

6. A hatodik, a felülvizsgálati kötelezettség megsértéséből eredő eljárási hibára alapított jogalapról 39

IV. A költségekről 41